

12e JAARGANG N° 51 — 3 MAART 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

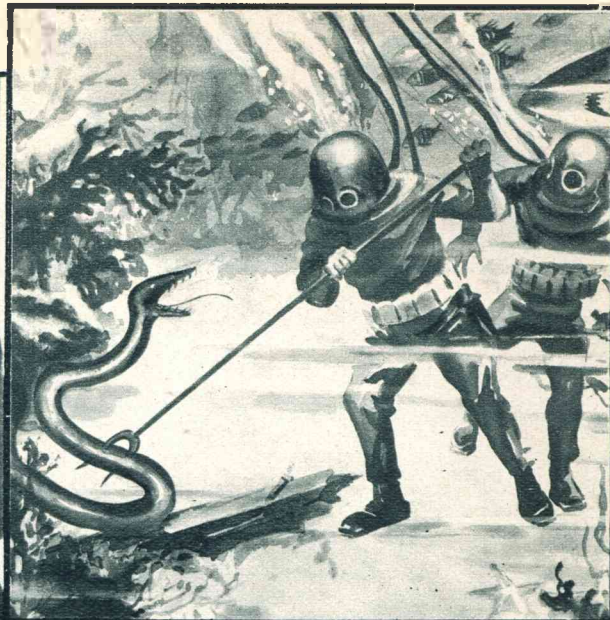
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

„MET VOLLE KRACHT VOORUIT”

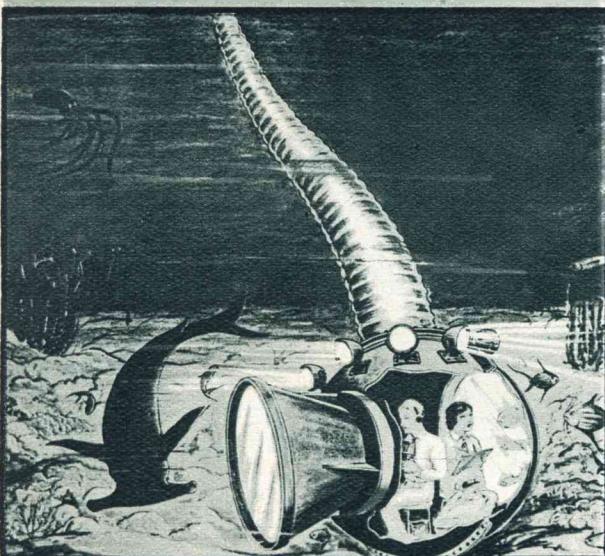

'n Gevecht met onderzeesche monsterslangen, naar 't leven door Williamson geteekend.

Door 't venster van den kogel zien mevr. Williamson en haar kind hoe 'n duiker doorwerpen naar boven brengt.

apparaat, dat bestaat uit een zeer lange, met waterdichte ringen afgesloten buis, aan welker einde zich een ronde kogel bevindt, waarin vier personen kunnen plaats nemen, en welk reuzeninstrument vanaf het dek van een in zee liggend schip, of ook wel vanaf het kuststrand, in zee wordt neergelaten. De zoon van den uitvinder Williamson en diens vrouw zijn de eenigen, die op deze wijze op den bodem der zee weten af te dalen en vanuit hun kogelvormige woning de wonderen van flora en fauna te beschrijven en te fotografeeren vermogen.

Oceanen zonder geheim

'n Teekening, waardoor men een goeden indruk krijgt van de stalen slang en de kogelvormige woning.

Toen Jules Verne zijn beroemde, boek „2000 mijlen onder zee” schreef, hield men het voor onmogelijk, dat de fantasierijke schrijver nog eens de vervulling van zijn wonderlijken gedachtengang zou beleven. Maar hoe weinig vermoedde men toen, dat er nauwelijks twee generaties geleefd behoeften te hebben om een werkelijkheid van veel grootschere afmeting dan de Fransche schrijver ooit had kunnen droomen, waar te doen zijn. Sinds eenigen tijd is n.l. de doorgvorsching van de geheimen, die de oceanen op hun bodem herbergen, uitstekend mogelijk geworden door het gebruik van het Williamson-

De fam. Williamson beschouwt de wondergeheimen der zee.

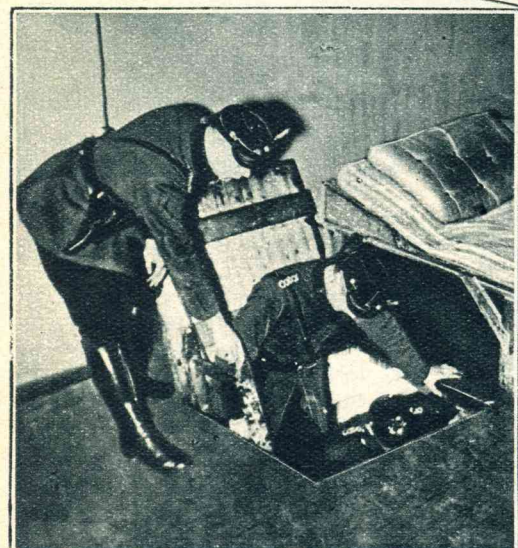

Door een 24-jarigen Nederlander, Van der Lubbe geheeten, werd in het gebouw van den Duitschen Rijksdag brand gesticht. Het gebouw is innendig zwaar beschadigd, o.a. werd de groote vergaderzaal totaal vernield. Een foto van het trotsche gebouw, terwijl de vlammen uit den koepel slaan.

Brandweerlieden bij den ingang van de groote zaal, waar de Rijksdag vergaderde.

DE STRIJD IN DUITSCHLAND

De Berlijnsche politie bezette het hoofdkwartier der communisten, het Karl Liebknechtshaus. Geheime kelders (bovenaan) werden ontdekt en eveneens een geheime gang (daaronder), die uitkwam in een straat in de nabijheid.

Een groote menigte was tegenwoordig bij het sociaal-democratische herdenkingsfeest van Karl Marx. De bijeenkomst werd echter door de politie ontbonden.

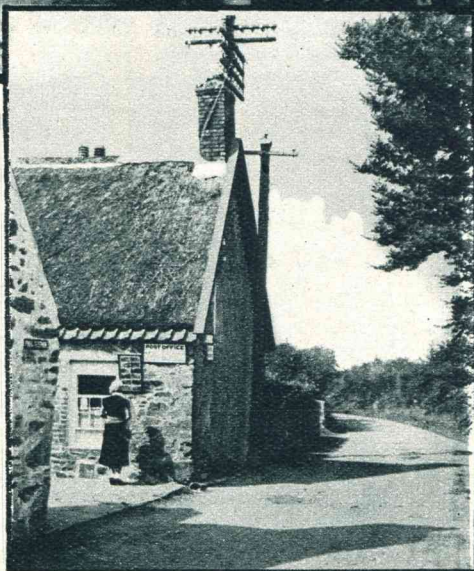

Vaag gelooven wij nog wel aan die sprookjes-verhalen van prinsen en potentaten uit het verre Oosten, waarin verteld wordt van wreedheid en geluk, van wijze rechtspraak en van — lage belastingen.

In die onbekende wereld van Azië liggen nog vele vorstendommen verscholen, waar de heerschers op dezelfde wijze hun macht uitoefenen als duizend jaren geleden. Zij bepalen zelf hoe hoog de belasting zal zijn, die hun onderdanen moeten opbrengen, en in vele gevallen innen zij die nog bovendien zelf. Een volksvertegenwoordiging is er onbekend. De heerscher, die meestentijds versierd is met een uitgebreiden en prachtvollen titel, is baas in zijn eigen huis en er is in het heele

Mevrouw Hathoway, de heerscheres over het eiland Sark, in de werkkamer van haar paleis „La Seigneurie“.

Het postkantoor op Sark. Telegraaf en telefoon onderhouden de verbinding met de buitenwereld. Gedurende de wintermaanden doet geen enkel schip Sark aan.

land maar één meening, waarin de bevolking belang heeft te stellen: n.l. in de meening van Majesteit.

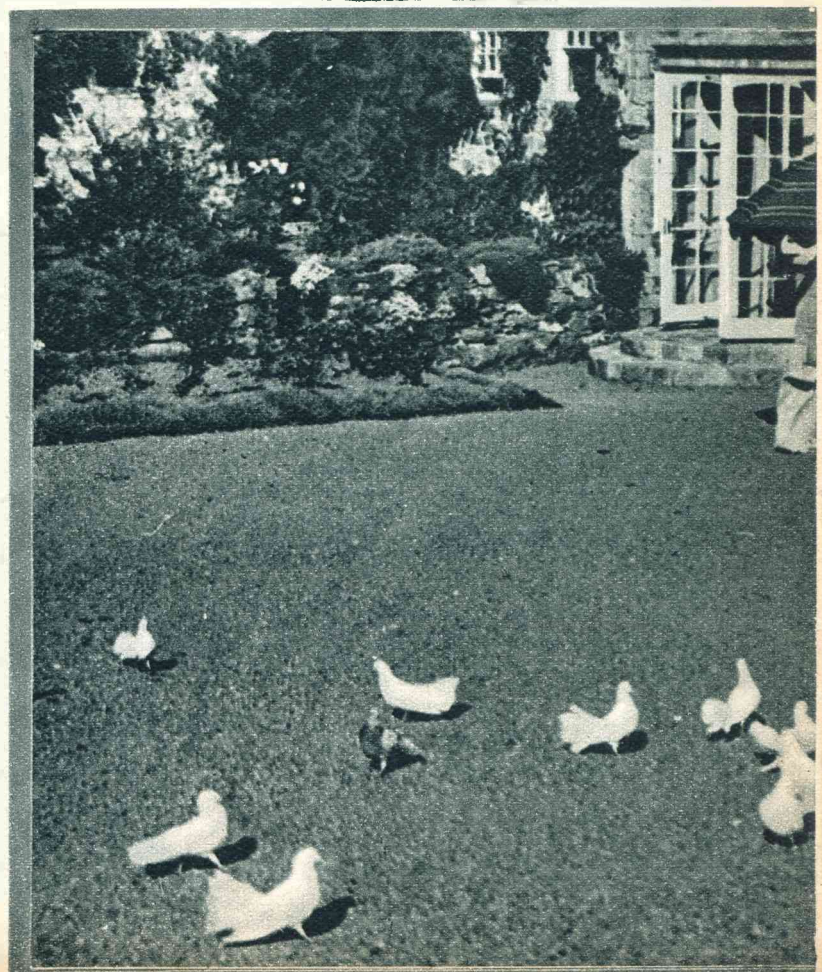
Hoe onwaarschijnlijk het ook moge klinken, in het gedemocratiseerde West-Europa bestaan ergens nog van deze toestanden, althans er veel op gelijkende.

Moge men zich in republieken en koninkrijken al, naar ieders aard, verheugen of bedroeven over de verworping van het parlementaire stelsel,

EEN

Het paleis „La Seigneurie“, dat tevens „ministerie van Financiën“ is.

De eenige, die op Sark duiven mag houden, is „de koningin“.

Woningen op Sark. De eigenaar kan zonder toestemming van de overheid zijn huis niet verkopen. De vrouw van Sark heeft recht op 'n derde van de verkoopsom.

mogen de burgers van groote staten al in woesten partijstrijd zijn verdeeld, op het eiland Sark, in den Oceaan gelegen, halverwege tusschen Frankrijk en Engeland, zijn deze moeilijkheden en twisten, deze zorgen en kwesties onbekend.

Het is maar een klein eilandje, dat achter hooge rotswanden uit de golven oprijst, maar men leeft er ten minste zonder politieke zorgen — en men beseft de vreugde daarvan eerst recht, wanneer in uw eigen land het verschijnsel, dat „Verkiezingen” heet, in aantocht is. Dan immers verliezen velen van uw dierbaarste familieleden hun bezinning en alle gevoel voor nuance, en men zou hen naar het gelukkige Sark moeten zenden om er eens goed te kuren.

De „Vorstin” van Sark, van haar Burgerlijke Standnaam, mevrouw Hathoway geheeten, woont er op haar residentie, die „La Seigneurie” heet, en als u er belang in stelt, moogt u er nog bij weten, dat haar meisjesnaam Sibyll Mary Collins is. Sinds vijf jaren is zij de rechtmatige eigenares en heerscheres van en op het eiland, dat zij tengevolge van het overlijden van haar eersten man, Dudley Beaumont, erfde.

De onafhankelijkheid van het eiland gaat terug tot het jaar 1512, toen Elisabeth van Engeland het in vollen eigendom afstond aan den Engelschen ridder Helier van Cattet. Sindsdien veranderden de wetten op Sark niet. De rechten op het eiland worden niet uitgeoefend door den Engelschen koning, evenmin door het Britsche parlement, maar uitsluitend en alleen door den „alleenheerscher” van Sark. De veertien boerenfamilies, die op het eiland wonen, stammen af van de evenzoo-vele families, die er leefden, toen Sark een onafhankelijk land werd. En zij hebben niemand anders te gehoorzamen dan den Vorst van Sark, in dit geval mevrouw Hathoway.

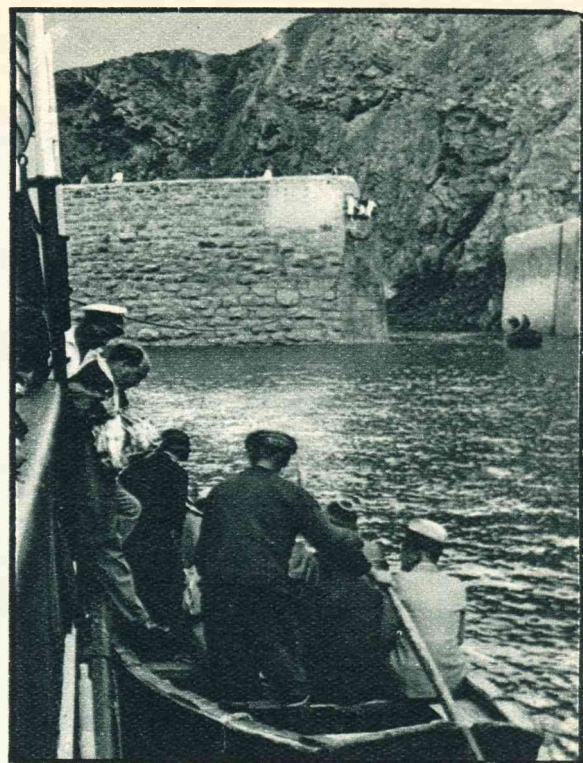
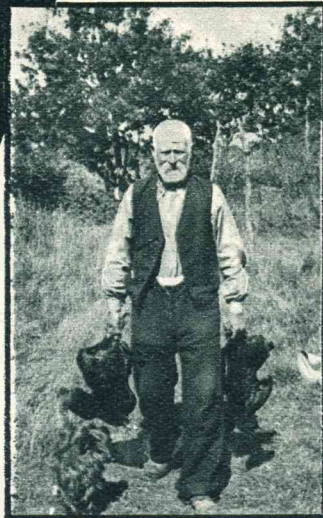
Het belasting betalen is er nogal aangenaam geregeld. Men betaalt n.l. niet met geld, maar in natura. De boeren leveren bepaalde hoeveelheden koren en de pluimveehouders moeten van ieder diersoort zooveel levende exemplaren leveren als hun woning schoorsteenen telt. Ook is er een militie, maar eene met vredelievende bedoelingen. De leden er van

Sark is 'n land zonder misdadigers. Dit is de gevangenis, die al 5 jaren achtereen leeg staat.

Geen belastingbetaler!

Foto hieronder: De toegang tot 't rijk van Sark. De haven is door een in de rotsen uitgehouwen tunnel verbonden met het achterland. Rijtuigjes voeren de toeristen over het eilandje.

Toeristen worden per roeibootje de haven ingebracht. De kademuuren zijn tegen de rotsen aangebouwd. Electricisch licht, gas en waterleiding zijn op Sark onbekend.

zijn n.l. verplicht eenige malen per jaar hun krachten te geven aan het onderhoud van de openbare wegen. Daar alle autoverkeer op Sark echter verboden is, vraagt deze arbeid geen buitengewone inspanning.

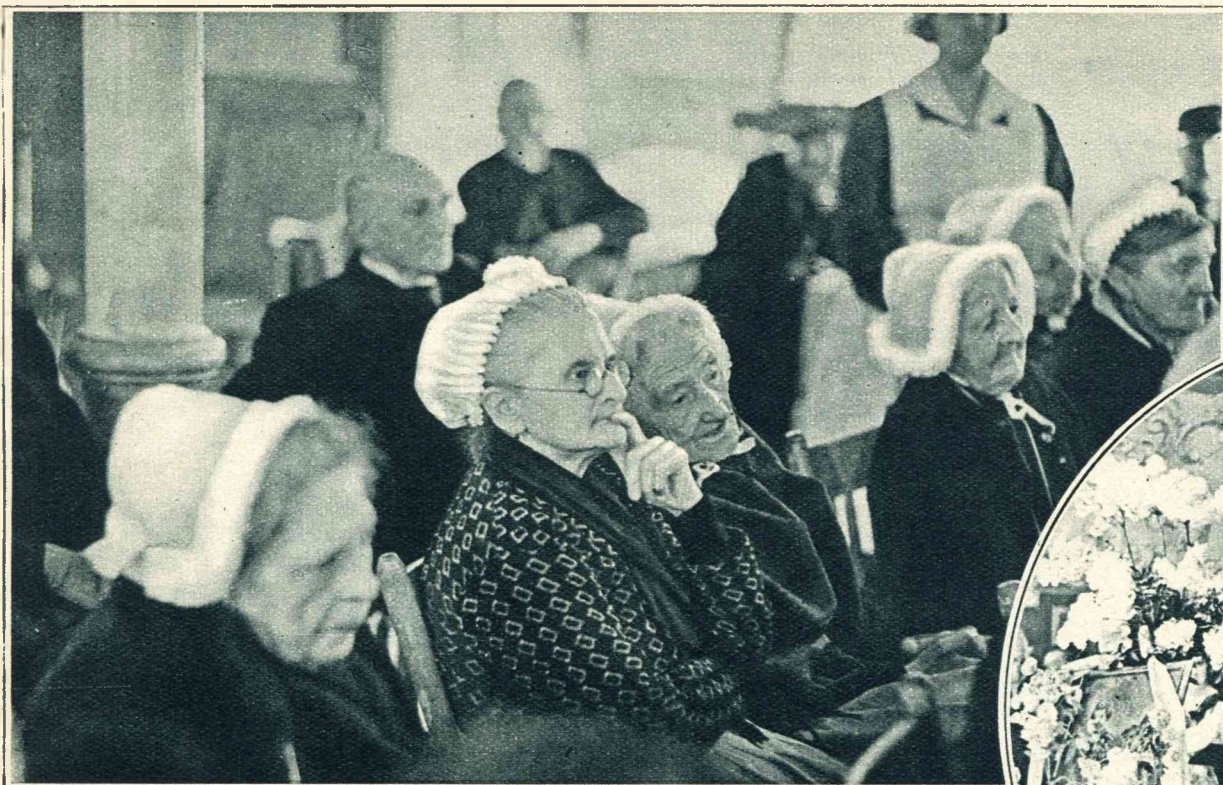
De Sarkers spreken een voor vreemdelingen moeilijk te ontraadselen taaltje van Engelsche en Normandische dialecten. De officieele taal, 't Hoog-Sarkisch, is echter het Engelsch.

De eigenares, heerscheres is wel een beetje overdreven betiteling, rekent zich tot den Engelschen adel, hoewel zij daar eigenlijk niet toe behoort. Mevrouw Hathoway is een goed vorstin. Zij regeert haar onderdanen met krachtige hand en heeft de vreemdelingen zoo lang mogelijk geweerd. Maar voor de toeristen is tenslotte dit idyllische eiland ook niet veilig gebleken.

ONBEKENDE STAAT

Amsterdamsche PLAATJES

Een aardige opname tijdens het feest, dat de bewoonsters van 't jubilerende Hervormde Oude Mannen- en Vrouwenhuis werd aangeboden. De goochelaar heeft aller aandacht.

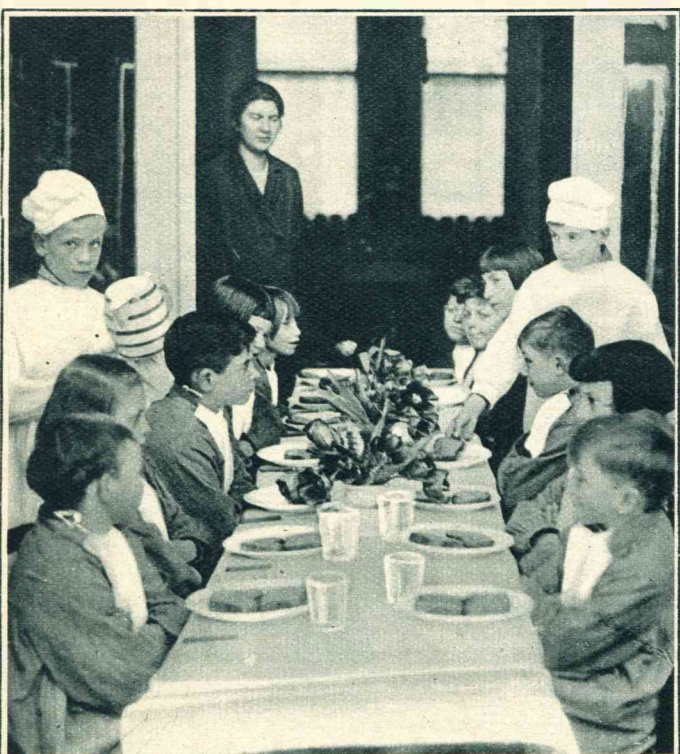

In het theater Carré werd de populaire dirigent Julius Susan, de muzikale leider van zoo menige operette, ter gelegenheid van zijn jubileum op hartelijke wijze gehuldigd.

De Amsterdamsche Vereeniging voor Schoolverktuinen organiseerde in de Spuistraat een tentoonstelling van de door schoolkinderen in bloei getrokken bloembollen. Van 2100 kinderen, verdeeld over 67 scholen, waren er hyacinten en tulpen.

De heeren A. G. A. Aukes en B. J. A. Hervéy hebben een tocht van 11000 K.M. per motor met zijspan afgelegd. Zij startten te Semarang en trokken door Britsch-Indië naar Europa. Hun einddoel was Haarlem, waar zij behouden aankwamen.

De bekende en nuttige instelling der Boddaert-tehuizen maakt moeilijke dagen door. Men hoopt echter met steun van het publiek het werk van freule Boddaert te kunnen voortzetten. Een foto van den gezamenlijken maaltijd in het moederhuis in de Watergraafsmeer.

FL 500.- per week

PRIJZEN

1e prijs	f 100
2e	" f 80
3e	" f 70
4e	" f 65
5e	" f 55
6e	" f 45
7e	" f 35
8e	" f 25
9e	" f 15
10e	" f 10
	f 500

Voor den **UIT-
SLAG** zie de
dagbladen van
Maandag

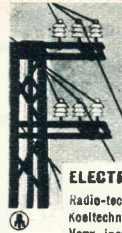
Per week stellen wij beschikbaar 10 prijzen, totaal f 500, voor de beste slagzinnen of slagwoorden of rijmpjes, toepasselijk op een of meer Kwatta-producten. Inzendingen, binnengekomen tot en met Zaterdag, doen nog in die week mee. De beste inzending ontvangt den eersten prijs, en zoo vervolgens.

De beoordeeling geschiedt door de Directie van Kwatta te Breda, en is zonder beroep. Iedere inzending moet vergezeld gaan van 5 heele etiketten van Kwatta's 5 cts. Manoeuvrerepen. Men mag méér dan één inzending per week doen, mits men zich aan bovenstaande voorwaarden houdt. Men gelieve bij elke inzending duidelijk naam en adres te vermelden. Alle inzendingen blijven het eigendom van Kwatta. De deelnemers staan door de deelname hun rechten aan Kwatta af. In gevallen, waarin bovenstaande voorwaarden niet voorzien, beslist de Directie van Kwatta. Over deze prijsvragen wordt niet gecorrespondeerd.

De uitslag wordt iedere week bekend gemaakt in de dagbladen. Inzendingen moeten geschieden aan: N.V. KWATTA, Breda. Afd. Prijsvragen.

KWATTA'S 5^{ct} MANOEUVRE REEPEN

SCHRIFT. OPLEIDING

voor ELECTROTECHNICUS

Radio-techn. Werktuigk.
Kooltechniek Gasttechniek
Verw. install. Timmerman
Machinist Meubelm.
Chauff. mont. Metselaar
Bouwkundige Loodgieter
Betonbouw Schilder
Wagenbouw Wagenm.
Waterbouw Etaleur
Scheepsbouw Analist

Studeert op uw gemak onder onze individuele leiding! Gratis prospectus en inlichtingen door

ITMO-HILVERSUM 12

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden.
is omzet vergrooten

VERSTOPPING

of moeilijke
en onregelmatige
stoelgang regelt
men vlug zonder
kramp of pijn met

**Mijnhardt's
Laxeertabletten**

Prijs per doos 60 ct.
Bij Apoth en Drogisten

Men moest haar de trap opdragen

Van kind af rheumatische pijnen....

Kan nu weer dansen en spelen!

Zij was nog maar twaalf jaar oud, toen zij aan rheumatiek begon te lijden. Dus is het niet te verwonderen, dat zij thans, nu zij van deze kwaal bevrijd is, danst en speelt met de kinderen, hoewel zij 30 is. In de volgende woorden beschrijft zij zelf hoe zij haar leven veranderde:

„Op twaalfjarigen leeftijd kreeg ik voor het eerst rheumatiek. Drie jaar geleden moest ik 's avonds de trap opgedragen worden. Ook had ik rheumatische koorts. Toen begon ik met Kruschen Salts en dank zij dit middel ben ik weer geheel in orde en dans en speel nu met de kinderen. De flacon Kruschen staat altijd bij ons op tafel en in elken kop thee of koffie neem ik een klein beetje. Zodoende weet ik zeker, dat ik elken dag mijn vaste dosis inneem. Ik ben nu 30 jaar, maar voel me veel jonger. Mevr. P. M. R.”

Rheumatiek wordt veroorzaakt door onvoldoende werking der inwendige organen; een toestand waarvan de lijder zich zelden bewust is. Maar het wordt een ongemerkte ophooping van afvalproducten en een daarmee gepaard gaande vorming van stoffen, die schadelijk

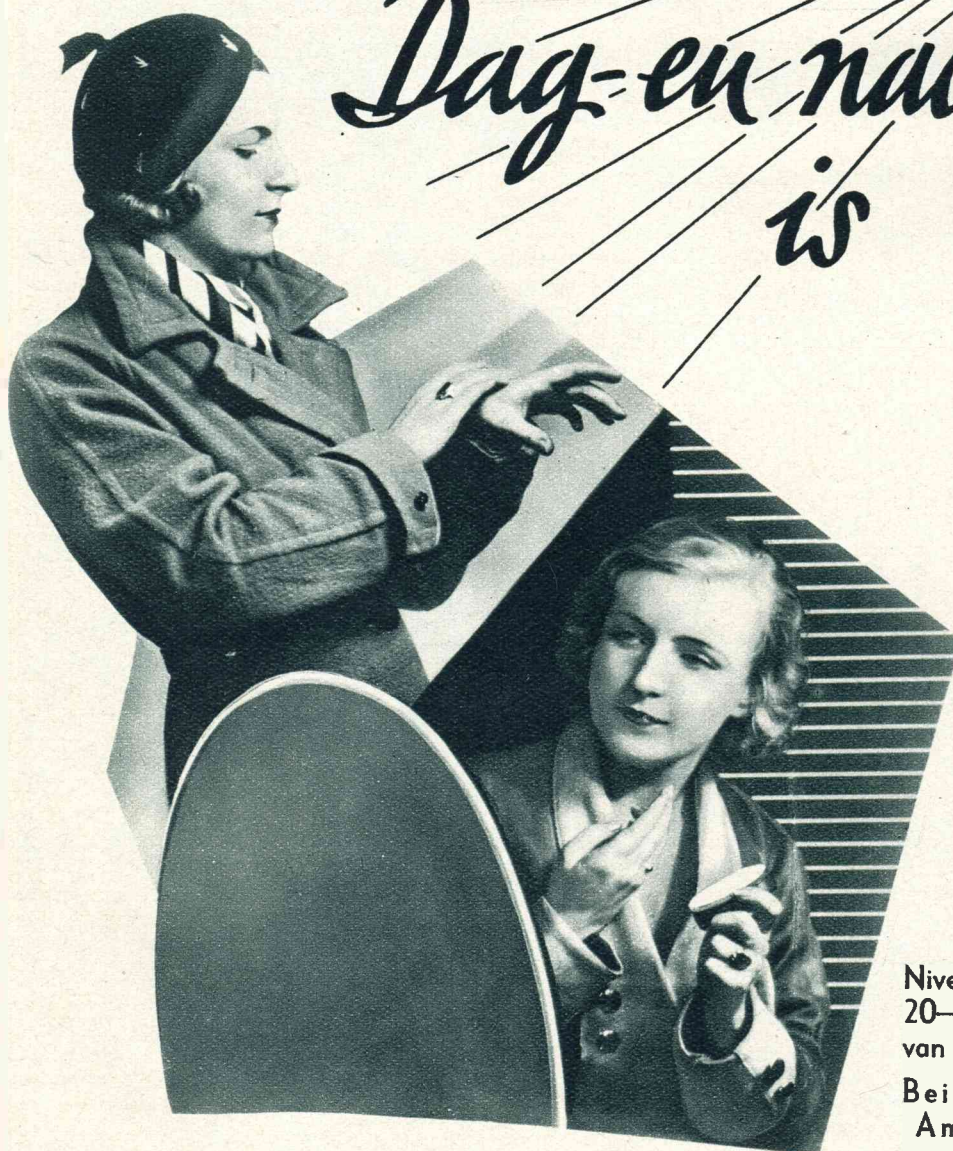
zijn voor den geheelen gezondheids-toestand. En deze stoffen ondermijnen het geheele gestel.

Kruschen Salts is het natuurlijke recept tot behoud van een inwendige zuiverheid. De zes zouten in Kruschen sporen nieren en ingewanden aan tot gemakkelijke, geregelde werking. U wordt dus inwendig vrij gehouden van alle onzuiverheden, welke, indien ze zich kunnen ophopen, ongetwijfeld het peil Uwer gezondheid zullen verlagen. De „kleine dagelijksche dosis” Kruschen voorkomt dit, want de zes verschillende zouten in Kruschen verhogen de werking der afvoerorganen, verschaffen U nieuwe levenslust.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Dag- en nachtcrème tegelijk is NIVEA

Want haar belangrijkste bestanddeel, het huidverzorgende Eucerit, laat Nivea volkomen en diep in de huid dringen, zonder glans achter te laten.

Overdag beschermt de ingedrongen crème tegen den ongunstigen invloed van het ruwe weer, zij vervangt het door wind en weer onttrokken huidvet en houdt de huid zacht en elastisch.

's-Nachts werkt Nivea versterkend op de huidweefsels, waardoor zij een jeugdig en frisch uiterlijk verleent.

Nivea in dozen van 20-90 cts., in tuben van 35 en 55 cts.

Beiersdorf N. V. Amsterdam=C.

"DAT'S GOED BEKEKEN"

Buziau heeft een lot gewonnen uit de Sweep-stake.

Buziau en Siem Nieuwenhuyzen als „hooge militairen“

Buziau als paardensport-liefhebber.

Prompt 1 Maart pleegt Buziau in Amsterdam te verschijnen en binnen weinige dagen weet heel de stad welke de meest geslaagde mopjes zijn uit de nieuwe revue, welke, zooals gebruikelijk, ook dit jaar wederom in Carré wordt opgevoerd. Iedere maal, dat voor de Bouwmeester-revue het scherm opgaat, staat er een goede en gevestigde reputatie op het spel. Dit jaar mag men wederom getuigen, dat „Dat 's Goed Bekeken“ een geestig en fraai kijkspel is, waarin Buziau op onnavolgbare wijze 'n aantal scènes speelt, die om hun originaliteit en om 't tempo, waarin ze vertoond worden, hoogtepunten van den vroolijken avond vormen. Dat Buziau de eerste maanden de lachers op zijn hand zal hebben is wel zeker

Een der geliefde, schitterende finales.

De doode Wreker

NAAR HET AMERIKAANSCH DOOR HERMAN ANTONSEN

HOOFDSTUK I. IN DE RECHTZAAL.

Meer dan een uur was de jury reeds in beraad.

Verslaggevers, die geen zin hadden omde rechtszaal te verlaten, omdat men zei, dat de uitspraak wel spoedig zou volgen, zaten te wachten en vertelden elkander intusschen allerlei aardigheden. Zoo goed als geen enkele der aanwezigen was geneigd, ook maar één oogenblik zijn plaats te verlaten, want het drama van leven en dood, dat daar voor hun oogen werd afgespeeld en dat nu zijn einde naderde, was er een van hartstochtelijke spanning. Dat is te zeggen, het bevatte alle elementen, die zooveel aantrekkingskracht uitoefenen op dat soort menschen, dat er behagen in vindt zich te verdiepen in de misdaden van anderen, waartoe ze zelf den moed niet zouden hebben en die ze, ten minste uiterlijk, met huichelachtige braafheid ten strengste afkeuren.

De rechter had zich ook in de raedskamer teruggetrokken, waar hij met een kennis genoot van een glas uitstekenden brandy.

Buiten het zachte gefluister der aanwezigen werd er niets in de rechtszaal gehoord, dan het tikken van de groote oude klok.

Jali Bogardus, de beschuldigde, verkeerde naar het scheen nog het minste van alle aanwezigen in spanning. Hij zat aan een lange tafel tegenover den rechterstoel. Maar hij keek er niet naar. Zijn oogen waren op een venster daarachter gericht en het was duidelijk genoeg merkbaar, dat hij feitelijk niets zag van wat er om hem heen voorviel. Hij was klein en licht gebouwd en maakte den indruk van nog jong te zijn; hoogstens vijf en twintig of dertig jaar. Een zijner smalle handen lag achteloos op het groene tafelkleed uitgestrekt. Ze was zoo mager, dat de aderen zich er duidelijk en dik op afteekenden. Toch was het een goed gevormde en gespierde hand met lange, puntige vingers en keurig verzorgde nagels.

Hij had een heel smal gezicht en diepe, donkere kringen onder de oogen, die op slapeloze nachten en lange, afmattende verhooren wezen, die niets gegeven hadden en die hij doorstaan had met een kracht, waartoe een veel sterker man nauwelijks in staat zou zijn geacht. Zijn zwarte haar viel slordig over zijn voorhoofd heen, dat hoog en goed gevormd was. En zijn oogen waren zoo mogelijk nog zwarter dan zijn haar en schenen niet anders dan wijde pupillen te zijn. Naast hem zat een knap, welgevormd meisje, dat hem aandachtig gadesloeg. Ook voor een vreemde was het duidelijk genoeg te zien, dat ze broer en zuster waren, omdat ze zoo sprekend op elkaar geleken.

Opeens, als kon ze de spanning niet langer verdragen, wendde ze zich tot haar broer en zei op zachten gefluisterden toon:

„Jali... wat doen die menschen daarbinnen...? Die twaalf man?”

Jali schrok op, alsof hij uit een droom wakker werd geschud. Hij keerde zich tot haar en legde zijn hand op haar arm.

„Die zitten erover te beraadslagen of ze mij ter dood zullen veroordeelen,” antwoordde hij met een droef lachje.

Het meisje sidderde! Zelfs haar roode lippen werden een oogenblik paars. Haar neusvleugels trilden als van een jongen jachthond.

„Maar je bent toch onschuldig! Je was toch bij me thuis, toen die moord gebeurde?”

Hij keek haar met een troostend glimlachje aan.

„Ja,” zuchtte hij, „ik was bij je thuis; en dat heb je ook getuigd... maar wat geeft dat tegenover een blinde gerechtigheid, die de weegschaal houdt? Een schaal, die in mijn geval zoo onevenwichtig is, omdat ik er geen goud op gooien kan, dat tegen mijn leven kan opwegen. Als ik een beroepsmoordenaar was, die in koelen bloede een dozijn menschen vermoord had... dan zou ik er

denkelijk beter aan toe zijn dan nu... als ik werkelijk een misdadiger was en niet een onschuldige!”

„Juist zoo,” zei een andere stem, zich in het gesprek mengend. Het meisje keek schielijk van haar broer naar den jongen advocaat, die aan de overzijde der tafel was gezeten.

„We worden veel te somber,” zei zij met een stralenden glimlach, „alles zal nog best terecht komen!”

De jonge advocaat deelde niet in haar optimisme. Hij was zoo gejaagd, dat hij zich nauwelijks goed houden kon. Hij was nog heel jong. Het was zijn eerste strafzaak. Het hof had hem toegevoegd, omdat de beschuldigde zonder middelen was. Hij was een volkomen verschillend type van het jonge meisje. Zijn lichte, blonde haar was kortgeknipt en borstelig. Zijn diepblauwe oogen schenen een oogenblik omsluisd, toen hij naar het meisje keek. Ze schrok zichtbaar; het leek wel, of ze voor een oogenblik den blik van een duivel in de oogen van een eerlijken verdediger der waarheid gezien had.

„Jali heeft gelijk,” zei hij somber en schor. „Ze zullen hem naar den stoel verwijzen. Ik ben er zeker van.”

Jali glimlachte slechts even, alsof het hem niet aanging; ofschoon ook hij een beetje in de war geraakt was door den blik van den jongen rechtsgeleerde. Het was als de blik van een krankzinnige, die weinig paste bij het stoere uiterlijk van den jongen advocaat.

„U hebt alles gedaan, wat in uw vermogen was,” troostte Jali hem. „En ik zal nimmer in staat zijn, u te vergoeden, wat u voor mij gedaan hebt. Dat hindert me op het oogenblik nog het meeste.”

„Ziet u er dan niet tegen op den dood in te gaan... u, zoo'n jonge man?” vroeg de advocaat zachtjes.

„Hoe weet u, dat alles met den dood geëindigd is?” vroeg hij. „Deze krankzinnige wereld, waarop onschuldigen voor een rechtbank gevonnist kunnen worden en ter dood veroordeeld in een rechtszaal, die aan Recht en Waarheid moest gewijd zijn, moet toch wel door een hooger Wezen beheerscht worden? En juist omdat dit schijnbaar zoo weinig het leven van een mensch telt en die menschenlevens om nietswaardige redenen laat opofferen, móet het leven toch wel niet veel meer zijn dan een soort droom... waarop het werkelijke bestaan dan volgt.”

„Koestert u dan geen wraakgevoelens?” vroeg de jonge rechtsgeleerde.

Er kwam een vreemde trek op het gelaat van Jali, spottend en wreed. „Ja, dat doe ik wel,” antwoordde hij. „Ik zie den dood onbevreesd tegemoet, maar binnen in mij voel ik een hevigen haat tegen die twaalf dwazen, die mijn zuster niet willen gelooven en die mij nu, zonder in hun hart zeker van mijn schuld te zijn, ter dood veroordeelen. Zoudt u voor mij toestemming kunnen verkrijgen, om na de uitspraak 'n enkel woord te mogen zeggen?” besloot hij met een somberen glimlach.

„Ja, dat zal wel gaan. Zeker als het een doodvonnis is, zal men u toestaan een en ander te zeggen. Wat wilt u tegen die menschen zeggen?”

Jali trok de wenkbrauwen op, toen hij den rechtsgeleerde zoo heftig hoorde spreken.

„Waarom,” vroeg hij, „spreekt u zoo bitter over hen?”

„Omdat ik er nooit overheen zal komen, als men u werkelijk veroordeelt,” antwoordde de advocaat. „Ik weet, dat u onschuldig bent. Ik zal het gevoel hebben, alsof ik zelf medeplichtig aan dien moord was.”

„Als ik verlof krijg, om dan ook maar een paar woorden te zeggen,” zei Jali, „dan zal ik op heel bedaarden en vriendelijken toon het leven ruïneren, totaal ruïneren, van ieder der leden van die jury.”

„Hoe?” vroeg de advocaat met driftige belangstelling.

„Wacht maar af,” zei Jali. „U zult zooiets mis-

schien een onmogelijkheid vinden, maar u zult het zelf zien. Het kan gedaan worden. En, al is het te voren nog nooit gebeurd, ik ben ervan overtuigd, dat het een mogelijkheid is en heb mezelf reeds vaak afgevraagd, waarom het niet meer geschied is. Ik zal u er volkomen van overtuigen.”

HOOFDSTUK II.

DE JURY BERAADSLAAGT.

Aan het andere eind der tafel zat de advocaat-aanklager in gesprek met een jongen assistent, die zoojuist enkele papieren had gebracht.

De jonge assistent was blijkbaar vol belangstelling. Hij bleef ten minste, na de papieren overgegeven te hebben, gebogen bij zijn chef staan praten. George Elstane, de aanklager, was in een opgewekte stemming. Hij was blij, dat hij tegen iemand praten kon, want hij voelde zich zeker van zijn overwinning in dit zoo algemeen bekende geval.

Hij was zwaar gebouwd, met dik haar, dat reeds peper- en zoutkleurig werd en had een indrukwekkend voorkomen. Hij kleepte zich met opzet achteloos, omdat hij vond, dat dit voor een rechtsgeleerde passend was. Hij had een scherp en hoekig gezicht, met zware, uitstekende jukbeenderen en holle wangen, die hij in het vuur zijner rede als het ware opblies. Zijn oogen hadden een eigenaardig groenige kleur en flikkerden soms fanatiek. Zijn zwakke punt was zijn ijdelheid. Urenlang kon hij aan den praaf blijven tegen ieder, die maar naar hem wilde luisteren en steeds sprak hij over zichzelf.

„Een van de moeilijkste gevallen, die ik ooit gehad heb,” zei hij op dat oogenblik tot zijn assistent. „Als ik dien vent op den stoel krijg, dan wordt dat de grootste pluim, die ik ooit heb gekregen. Alleen maar bijkomstige bewijzen. En je weet, hoe de meeste jurymenschen daartegenover staan, vooral bij een doodvonnis. Maar ik zou er bijna een eed op kunnen doen, dat ik het ditmaal tot een doodvonnis breng! Dat dank ik voornamelijk aan het soort menschen, dat in deze jury zit. Het type van verdedigers van vaderlijk gezag en huiselijken haard en zoo meer. Ouderwetsch en bevooroordeeld tot in merg en been. Die jonge knul, die Bogardus verdedigd heeft, leverde een krantig stuk werk en het heeft heel wat werk gekost, om het van hem te winnen.”

„Denkt u dan werkelijk, dat ze Bogardus op den electrischen stoel zullen brengen?” vroeg de assistent, die wel zag, dat zijn chef zichzelf voor zijn onderwerp warm maakte en die hem de gelegenheid wilde geven, om wat op te snijden.

„Nou! Daar ben ik wel zeker van,” zei Elstane.

„En, als ik vragen mag, waarom?”

„Wel... om den man zelf... Bogardus. Hij heeft me zelf aardig geholpen. Kijk maar wat hij is. Een soort telepaath... een van die kerels, die met allerlei geheimzinnigheden zich ophouden en van die dwaze spooktheorieën verkondigen.”

„Ze zeggen anders, dat hij heel bekwaam is, niet waar?”

„Och ja, dat kan wel... zoover je zoo iemand dan bekwaam kunt noemen. Ik kan hem maar één ding ter eere nageven. Het was hem niet om het geld te doen. Hij had anders heel wat bij elkaar kunnen schrappen. Hij zal daar nu wel spijt over hebben.”

„Kijk, hij zit druk te praten met zijn verdediger.”

Elstane keek de tafel langs.

„Ze willen zeker in appél gaan... Ze weten natuurlijk wel, wat hun van zoo'n jury te wachten staat. Allemaal van die beste ouderwetsche menschen!”

„Maar vertelt u me nu eens,” vroeg de assistent, zich tot zijn chef vooroverbuigend en heel zachtjes fluisterend, „houdt u hem zelf werkelijk voor schuldig?”

No. 1

Zes willen winnen.

Elstane trok bij die onbescheiden vraag misnoegd de wenkbrauwen samen.

„Natuurlijk doe ik dat. En al heeft hij dat meisje niet vermoord... zelfs al heeft een ander het gedaan, zooals zijn verdediger beweert... hij heeft in elk geval toegegeven, dat hij haar tegen den zin harer ouders wilde trouwen. Van zulke dingen zijn de juryleden niet gediend. Nee, die heeft geen kans, wat ik je zeg. Het Hooge Hof kan de straf misschien veranderen in levenslang, maar ik twijfel, of ze dat wel zullen doen. Die lui zijn ook bang voor de publieke opinie.”

Onder het spreken trommelde Elstane voortdurend op de tafel. De jonge assistent keek er aandachtig naar. Men had immers gefluisterd, dat Elstane niet al te geschikt meer was voor openbare aanklager? Hij stond bekend als een zware drinker. Na een inspannende zaak afgewikkeld te hebben, ging hij soms twee, drie weken aan den zwier, wat door zijn politieke vrienden en collega's zorgvuldig onder den dekmantel gehouden werd. De jonge assistent meende, dat er binnenkort wel eens een goede vacature kon openkomen. Dat zou een bof zijn. Misschien kreeg hij dan ook nog eens de kans een groote moordzaak of zoo iets in behandeling te krijgen.

Aan de perstafel zat een verslaggeefster te fluisteren met een collega, die uit de stad was overgekomen en wie ze een goed plaatsje vooraan bezorgd had.

„Zou het nog lang duren, voordat de jury weer binnenkomt?” vroeg de collega.

„Och, ik denk, dat het elk oogenblik gebeuren kan. Het gaat op leven en dood. Ik denk wel, dat ze hem ter dood zullen veroordeelen en ik durf wel wedden, dat hij den stoel krijgt. Die Jali Bogardus is een vreemd heerschap...”

„Maar dat is toch geen reden om hem ter dood te veroordeelen?”

„Nee, natuurlijk niet. Maar ze hebben nog al aardig wat bewijzen tegen hem, al zijn die ook bijkomstig. Ik voor mij vind ze tenminste onvoldoende. Ik geloof niet, dat hij het meisje vermoord heeft. Daar ziet hij me niet naar uit. Daar

komt nog bij, dat hij zooiets van gedachtenlezer of telepaath is...”

„Wat zou dat?”

„Och, ik heb heel eigenaardige dingen van hem gehoord. En het gekke is wel, dat hij nooit geld vroeg. Men zegt, dat hij heel vreemde dingen doen kan. Het verwondert me genoeg, dat de jury niet doodsbang voor hem is. Het zijn allemaal zulke oude mensen. Misschien durven ze hem niet aan. Misschien spreken ze hem daarom nog wel vrij. Maar toch twijfel ik daaraan. Elstane ziet er vreemd uit. Die loopt, geloof ik, op zijn laatste beenen.”

„Vind je dien advocaat van Bogardus geen aardigen jongen kerel?”

„Ja. Ik ken hem wel. Leuke jongen. Maar dit zal een heele slag voor hem zijn. Ik zie het wel aankomen. Hij neemt het veel erger op dan Jali zelf. Het is voor hem bijna even erg als voor Jali's zuster. Ze zeggen, dat zij ook een soort helderziende is. Men vertelt, dat ze elkaar kunnen begrijpen zonder een woord te zeggen. Het zou me niets verwonderen als er iets of wat van aan was. Je kunt nooit weten, hè? Maar kijk, daar komen ze!”

„Wie?”

„Wel... de jury... Kijk, nu wordt de rechter gehaald. Lieve, bereid je maar voor op het ergste. Als je flauw valt of zoo iets van dien aard doet, ingeval er een scène gemaakt wordt, dan vergeef ik je dat nooit, hoor!”

HOOFDSTUK III.

DE BESLISSING DER JURY.

Plechtig kwamen de juryleden binnen. Het was duidelijk aan hun gezichten te zien, dat ze een doodvonnis zouden uitspreken. Ze zagen allen heel bleek en keken strak voor zich uit, om de blikken der aanwezigen zooveel mogelijk te vermijden, zooals ernstige juryleden steeds doen.

Het was doodstil in de zaal.

Het tikken van de klok scheen hun luid kloppen

toe. Heel de zaal was in gespannen verwachting. Men rekte de hoofden en boog zich voorover, om beter te kunnen hooren en zien. De verslaggevers zaten klaar.

„Zijt gij, mijne heeren, tot een beslissing gekomen?” vroeg de rechter plechtig.

„Dat zijn wij,” antwoordde de voorzitter en hield op, om zijn keel zenuwachtig te schrapen. De andere gezworenen bewogen zich onrustig op hun stoelen. „We achten den aangeklaagde schuldig aan het hem ten laste gelegde en hebben besloten dat hij met den dood in den electrischen stoel moet gestraft worden.”

Hugh Sanderson, de verdediger, sprong van zijn stoel op en eischte een hoofdelijke ondervraging van de juryleden. Zonder de minste aarzeling stemden allen met hun voorzitter in.

Nu stond Jali op voor den rechterstoel, bleek, maar volkomen beheerscht.

De rechter ontweek zijn blik, toen hij vroeg: „Hebt ge iets te zeggen, voordat het oordeel over u wordt uitgesproken?”

Toen zei Sanderson:

„Edelachtbare, als mijnheer Elstane edelmoedig zou willen wezen en toestemming geven en als u het ermee eens kunt zijn, dan zou mijn cliënt gaarne eenige woorden zeggen, nadat het vonnis over hem was uitgesproken. U ziet, hij is zichzelf volkomen meester. Mag ik vragen, dat die gunst hem worde toegestaan?”

Sanderson stond er als een arme smeekeling. Met hangende schouders. Zijn armen hingen hem slap langs het lijf. Zijn stem was nauwelijks verstaanbaar.

De rechter keek naar Elstane, die niets zeide, maar met een gebaar zijn toestemming gaf. De rechter keek naar Jali, die in gedachten verzonken scheen, als bekommerde hij zich niet om zijn dreigende doemvonnis. Hij zag er heel onschuldig en ongevaarlijk uit. De rechter voelde waarschijnlijk, dat hij geen eerlijke kans had gehad, doordat hem, met toestemming der rechtbank, zulk een jonge, onhandige advocaat was toegevoegd.

„Dat verlof is toegestaan,” zei de rechter kortaf.

Dan zette hij zich recht op zijn zetel, vouwde de handen samen, keek Jali aan en zei langzaam:

„Ik veroordeel u, Jali Bogardus, om te sterven in den electrischen stoel. En moge God in Zijne oneindige barmhartigheid uwe ziel genadig zijn.”

Jali boog glimlachend, alsof zijn edelachtbare hem een complimentje had gemaakt. Dan wendde hij zich om, deed een paar stappen en keek de juryleden vlak aan. Uiterlijk was hij kalm. En zijn stem klonk zonder den minsten hartstocht, toen hij rustig zeide:

„Heeren, u hebt mij schuldig bevonden, denkelijk alleen op de zaken, die ik bekend heb. Ik begrijp uwe houding volkomen. Ik ben geboren met een vreemde kracht... met de kracht om den menschelijken geest te doorzien. Ik wenschte u dan mede te deelen, dat, voor het geval, dat ik terechtgesteld word... ik zal terugkeeren... en u allen het leven ontnemen!”

Verschillende juryleden sprongen overeind. Allen werden doodsbleek.

Jali ging zitten. Zijn woorden hadden zoo rustig door de zaal geklonken, dat ze daardoor juist zulk een geweldigen indruk hadden gemaakt. Heel de zaal geraakte in opschudding. De rechter hamerde tevergeefs om stilte. Verslaggevers snelden naar de telefoon. Ze waren Jali dankbaar, dat hij er zulk een schitterende ontknoping van gemaakt had.

Elstane lachte openlijk. Hugh Sanderson keek Jali verstomd aan. Voordat de cipier zijn gevangene halen kwam, zei hij eindelijk botweg: „Noem je dat hun leven vernietigen? Denk je heusch, dat ze zoo kinderachtig zijn, om voor zulk een bedreiging bang te worden?”

Jali legde glimlachend zijn hand op den schouder van den jongen rechtsgeleerde, en zei: „Wat begrijpt u de zielsgesteldheid van uw landgenooten nog weinig.”

Marlyn hief het hoofd op van haar armen. Vreemd genoeg waren haar oogen zonder een spoor van tranen. Maar haar gezicht was vree-

selijk vertrokken van smart. Ze ontmoette den blik van haar broer. Keek hem lang en onderzoekend in de oogen. Hij beantwoordde haar blik zwijgend, rustig en zonder de oogen neer te slaan. Haar gelaat ontspande zich tot een bijna bovendaarsche rust. Ze keek naar de gezworenen, die hun bank verlieten. En voor één enkele seconde trok er een eigenaardig glimlachje over haar gelaat.

HOOFDSTUK IV.

DE DOOD VAN JALI.

De dagen, die op het vonnis volgden, waren voor het stadje dagen van geweldige spanning. Men sprak heel verschillend over de bedreiging van Jali, maar de meesten spotten er toch mee en zeiden, dat niemand er bang voor zou wezen, zeker niet zulke achtenswaardige en eerlijke menschen als die gezworenen waren. De twaalf zelf deden al hun best om de geheele zaak in een belachelijk daglicht te stellen. En voor het uiterlijk slaagden ze daar ook wel in. Maar een kundig psychiater zou de oorzaak wel geweten hebben van hun innerlijke ongedurigheid. Waarom ze soms urenlang in de ruimte konden zitten staren, als ze alleen waren. Waarom ze geen eetlust meer hadden. Hij zou hun den raad gegeven hebben, er openlijk mee voor den dag te komen, maar dat deden ze niet en bleven in zichzelf zitten tobben, zonder iemand er iets van te willen laten bemerken.

Zoo verliepen enkele weken. Het Hooge Hof bevestigde het vonnis. De gouverneur „deed zijn plicht als een man,” dat wilde zeggen, dat hij hoegenaamd niets deed. En ten slotte kwam de morgen van een grauwen, killen Vrijdag.

Alleen zij, die kaarten hadden, werden tot de terechtstelling toegelaten. Onder de notabelen der stad werd bijna gevochten om een plaatsje en de sheriff had veel moeite, om er voldoende orde in de houden. Hij dorst de menschen met politieken invloed niet te weigeren en hij dorst evenmin de pers achteruit te zetten. Toen de tijd voor de

terechtstelling was aangebroken, was de doods-kamer overvol met menschen, die zonder toegangskaart naar binnen hadden weten te komen, omdat men hun den toegang niet goed dorst te weigeren.

Jali was in de geheele gevangenis nog de rustigste van allen. Hij zat in zijn cel te lezen onder strenge bewaking.

Beneden zat Marlyn, in het zwart en doodsbleek, in het vertrek van den ondersheriff te wachten. Ze had geen verlof kunnen krijgen, om Jali tot het laatste bij te staan. Ze zag er ook niet naar uit, dat ze het zou doorstaan hebben. De vrouw van den cipier zat bij haar, om voor haar te zorgen, ingeval ze flauw mocht vallen. Toen Marlyn een oogenblik niet oplette, zette de vrouw de klok in het vertrek tien minuten achter. Zoo dacht ze voor zichzelf een bewijs te zullen vinden, dat Jali en Marlyn niet de helderziendheid bezaten, die ze beweerden te hebben. Als dat meisje daar vóór haar werkelijk helderziende was, dan moest ze het oogenblik weten, dat haar broer stierf, ook al was de klok achter.

Eindelijk begon de doodenmarsch. De sheriff ging met verscheidene assistenten naar Jali's cel. Deze was kalm en zelfs vriendelijk.

„Als u zoo goed zoudt willen zijn mee te komen,” zei de sheriff stotterend. Het was zijn eerste terechtstelling. Hij leek en was ook zenuwachtiger dan Jali zelf.

„Ja zeker,” antwoordde Jali, legde zijn boek neer en stond op, toen zijn celdeur geopend werd.

Ze traden het vertrek der terechtstelling binnen. Voor hen stond de stoel met zijn draden en elektroden. Jali keek er bedaard naar. Er kwamen twee roode vlekken op zijn wangen.

„Wilt u nog iets zeggen, voordat...” stotterde de sheriff, als een schooljongen, die zijn les niet kent. Jali keek de menigte in het vertrek rond. Hij scheen elk gelaat één voor één op te nemen. Iets scheen hem een lachje af te dwingen.

(Wordt voortgezet).

MARKTDAG TE SCHAGEN

Een beestje, dat
je voelen mag.

Krachtige paarden, geschikt voor
het boerenbedrijf, worden voorgeleid.

Rondom den voet van den kerk-
toren ligt Schagens marktterrein.

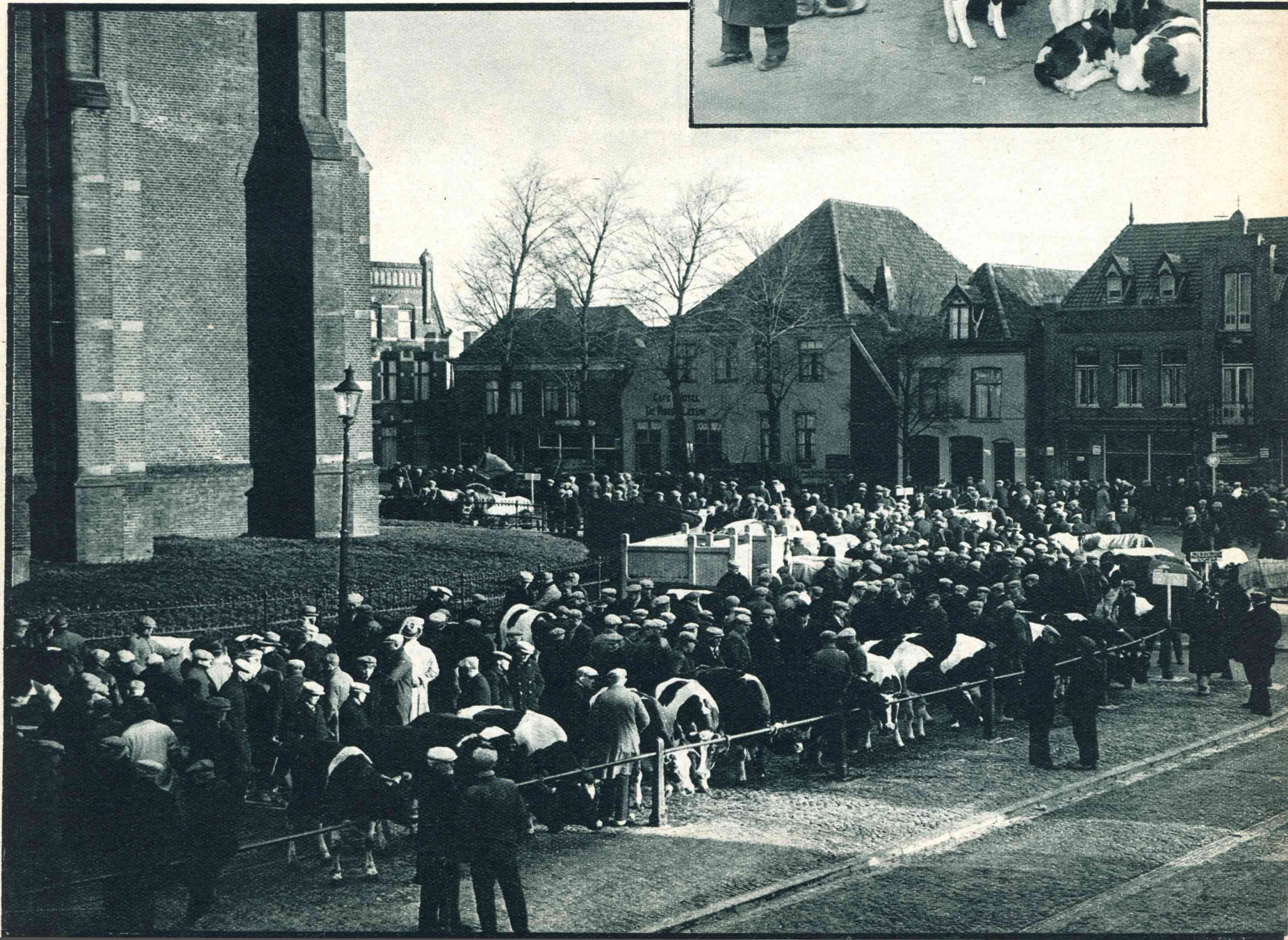

Het groote dorp Schagen, gelegen te midden van het meest-Hollandsche landschap, dat men zich denken kan, moge dan in de vaderland-
sche geschiedenis niet zoo'n belangrijke plaats innemen, dat het
op een eervolle vermelding in de leerboeken der schooljeugd aanspraak
kan maken, voor een belangrijk onderdeel van het Nederlandsche econo-
mische leven is het een plaats van beteekenis.

In Schagen immers verzamelen zich iedere week de boeren uit
het hooge Noorden van Noord-Holland om er een levendigen paarden-
en veehandel te drijven. Men begint vroeg, gelijk dat altijd in
het goed-geordende boerenbedrijf het geval is. Tegen elf uur in den
morgen vermindert de grootste drukte reeds.

Het pindamannetje ontbreekt na-
tuurlijk niet op het marktterrein.

De beste manier om tegenstribbelende krulstaarten in bedwang te houden.

De koop.

Het afscheidszoentje.

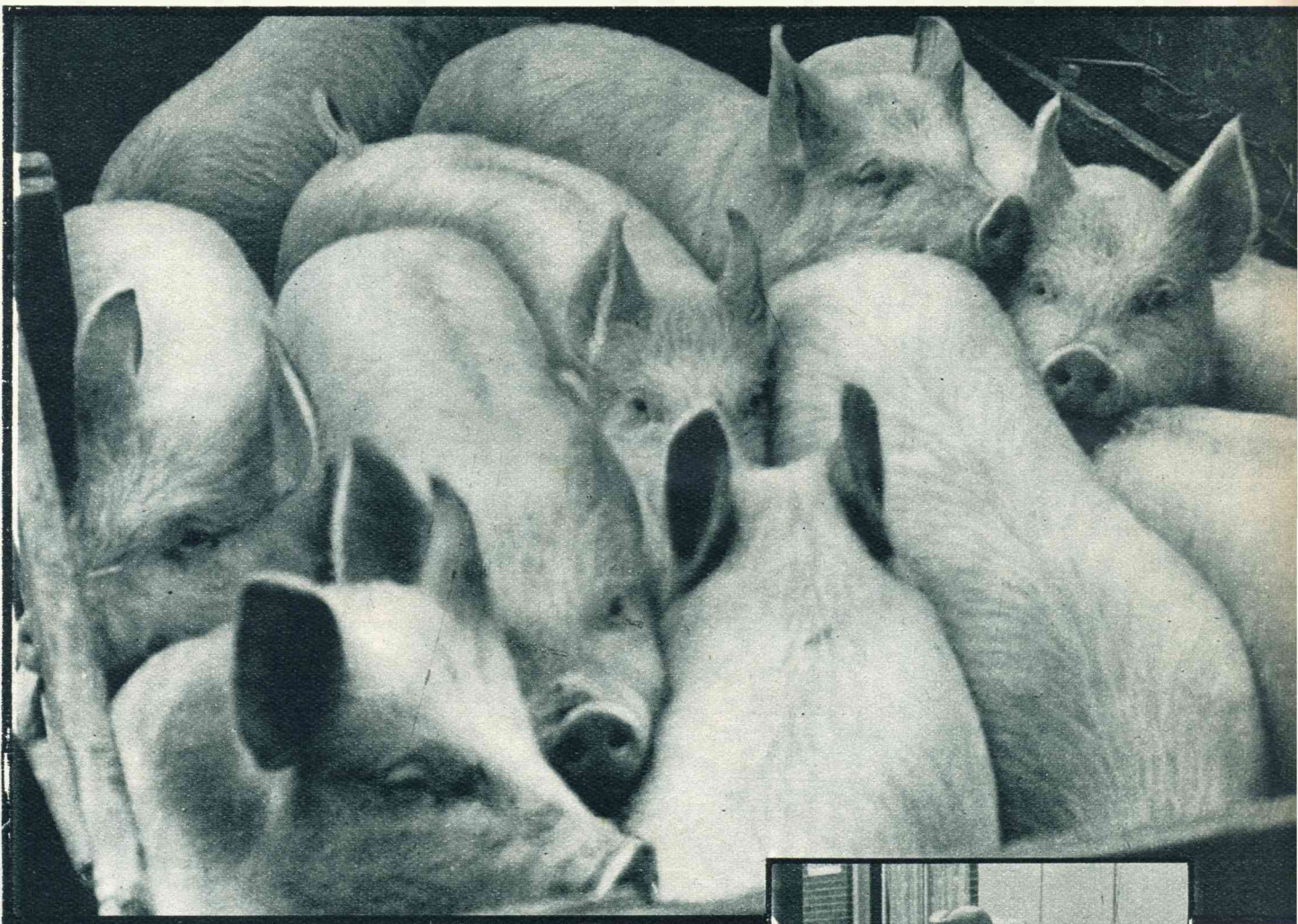

't Gaat over gemeente-politiek.

Vóór dat uur echter kan men zich moeilijk een levendiger beeld van het welvarende — en toch onder de omstandigheden gebukt gaande — Noord-Holland indenken.

Krachtige kerels zijn het, die naar Schagen komen, uit de omliggende polders, uit de te midden der graslanden afgelegen dorpen, uit Den Helder, Alkmaar, Hoorn, uit de Streek en uit de landen rond Heer-Hugowaard. Autobussen en vrachtauto's voeren hen aan.

Natuurlijk zijn het allen vaklui, uitstekende kenners van de goede eigenschappen en gebreken

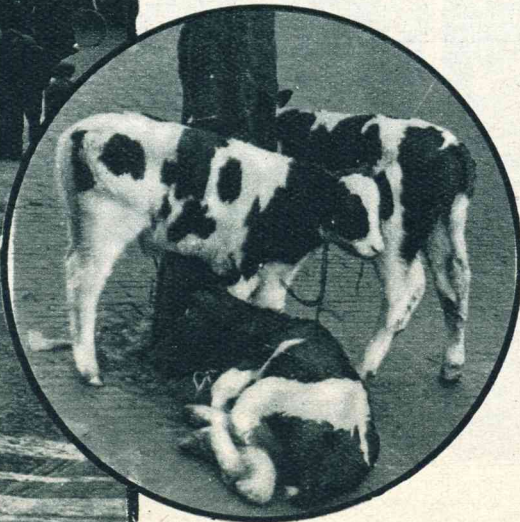
De bewoners van Knorrenburg.

van de „producten”, die ter markt worden gebracht. Vandaar de algemeene belangstelling als er twee onderhandelen over een koop. Kritisch kijken zij toe, als de paarden worden voorgeleid en hun rondje moeten draven. Woordkarig is de Noord-Hollandsche boer, maar als hij zijn oordeel geeft, is het dat van een ter zake kundige. Hij keurt zwijgend, bijna knorrig, maar zijn eerlijke handslag is voldoende, om den grootsten koop geldig te doen zijn. Te midden van het rumoer, dat rondom de kerk met haar mooien toren woelt, is de boer de eenige bedaarde, die ook bij tegenspoed in zaken zijn bezinning niet verliest.

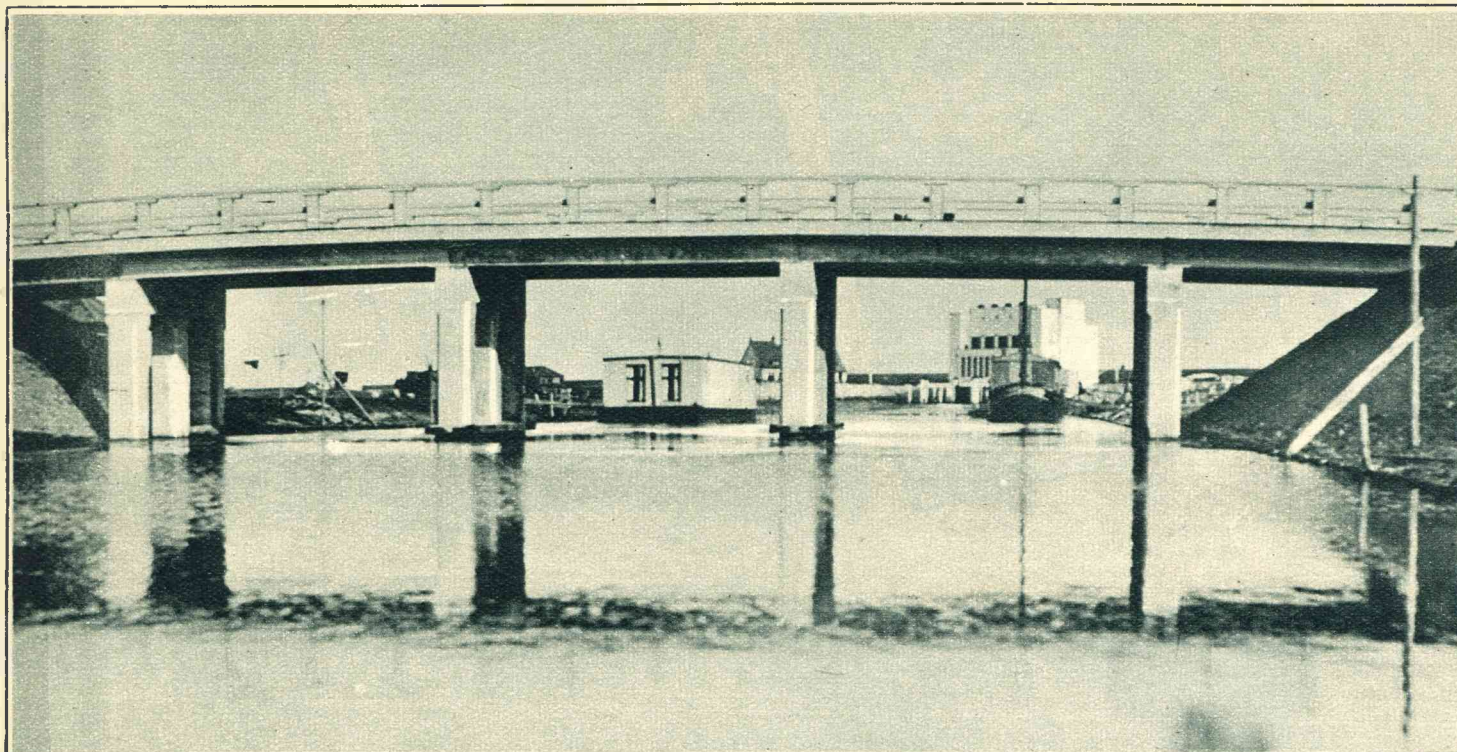
Des Donderdags is Schagen het middelpunt voor de uitgaande bevolking uit den omtrek. Want natuurlijk komen de vrouwen mee om inkoop te doen, en de landelijke politici, burgemeesters, leiders van kiesverenigingen, bespreken in de café's de belangen van land en gewest. En ook daarbij verlaat hen hun aangeboren eigenschap van de dingen nuchter en in het juiste licht zien, niet iets, wat men nu juist niet van de stadslui kan beweren, bijzonder niet in de dagen, welke aan zekere Meigebeurtenissen vooraf plegen te gaan.

De man, die dacht: „Wat doet die fotograaf hier?”

De verkochte drieling.

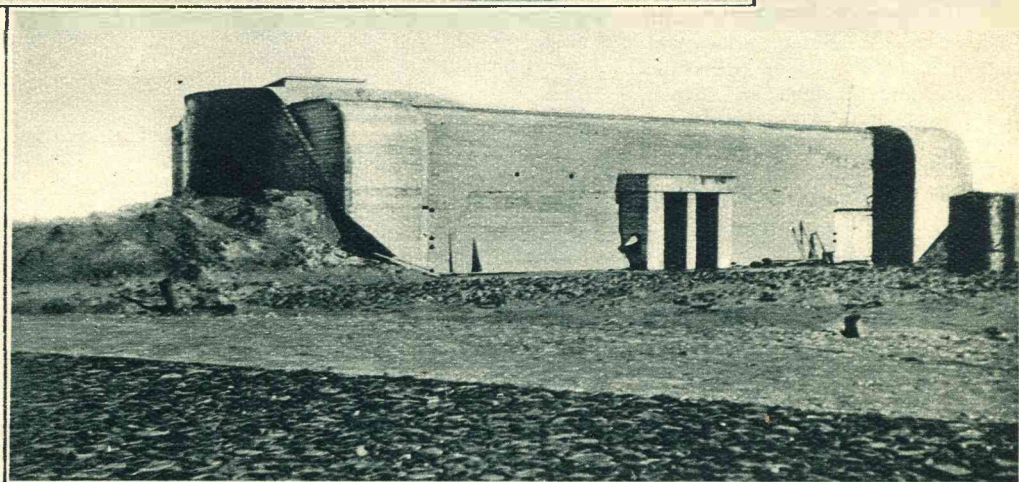

In den Wieringermeerpolder worden een twintigtal betonnen bruggen gebouwd over de talrijke vaarten. Het moderne verkeer is hiermede zeer gebaat. Op den achtergrond het ge-
maal Lely.

Op den afsluitdijk tusschen Noord-Holland en Friesland is men bezig een serie betonforten te bouwen ten dienste der landverdediging. Een der gereed-
gekomen forten

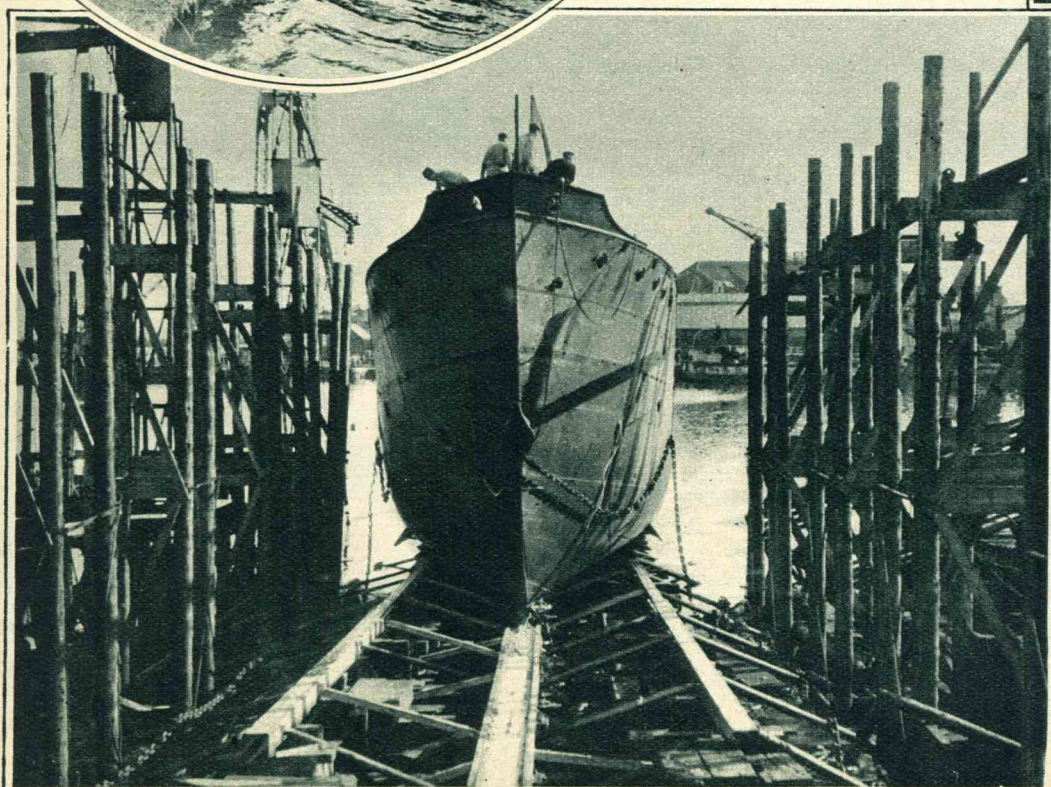
UIT DE PROVINCIE

Het echtpaar H. v. d. Bos-Gibbon, Haastrecht, vierde dezer dagen zijn gouden bruiloft.

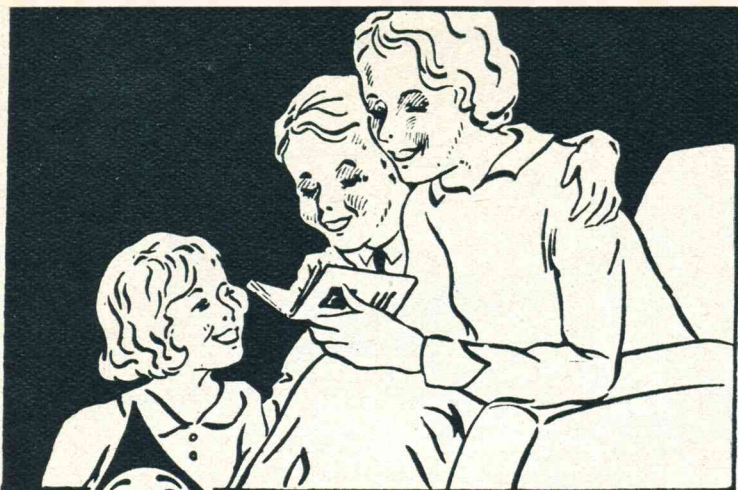

Aan de Kerkstraat te Oost-
zaan reed een auto te water;
de inzittenden kwamen met
den schrik vrij.

Het jaarlijksche balsmasqué bij Hamdorff in Laren werd ditmaal opgenomen voor de geluidsfilm.

Te Den Helder is met goed gevolg te water gelaten het op de Marinewerf aldaar gebouwde lichtschip no. 9

HN-7

Gezondheid begint in den mond.

Talrijke dokters en tandartsen gebruiken Wrigley's Kauwgom en raden het anderen aan, vooral ook voor kinderen, omdat 't de kaken ontwikkelt, het gebit sterk en schoon houdt.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak), Spearmint (pittige kruisemuntsmak), 5 per pakje cent.

WRIGLEY

Oordeel zelf maar!

De lavendergeur van alle Old Cottage toiletartikelen is zoo decent, dat van de vrouw, die Old Cottage op haar toilettafel heeft, ook in het meest exclusieve gezelschap, 'n bijzondere aantrekkingskracht uitgaat. Sprekel eens 'n paar druppels Old Cottage Lavenderwater op uw linnengoed voor U het in de kast bergt. Dagen en maanden later is 't, alsof uw linnen in een oud-Engelschen tuin werd gebleekt, de frissche opwekkende geur van het lavenderkruid waait U tegen!

Imp.: RICHARD WERNEKINCK & Co.,
Huddestraat 9, Amsterdam-C.

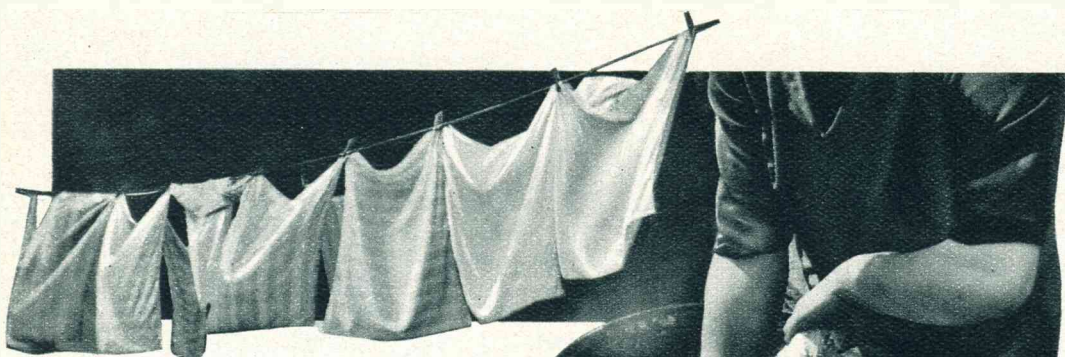
Grossmith's

Old Cottage

Lavender Zeep en Lav. Water

VERHEULTGO

DONDERDAGS KOMT MEVR. KOBÄ!

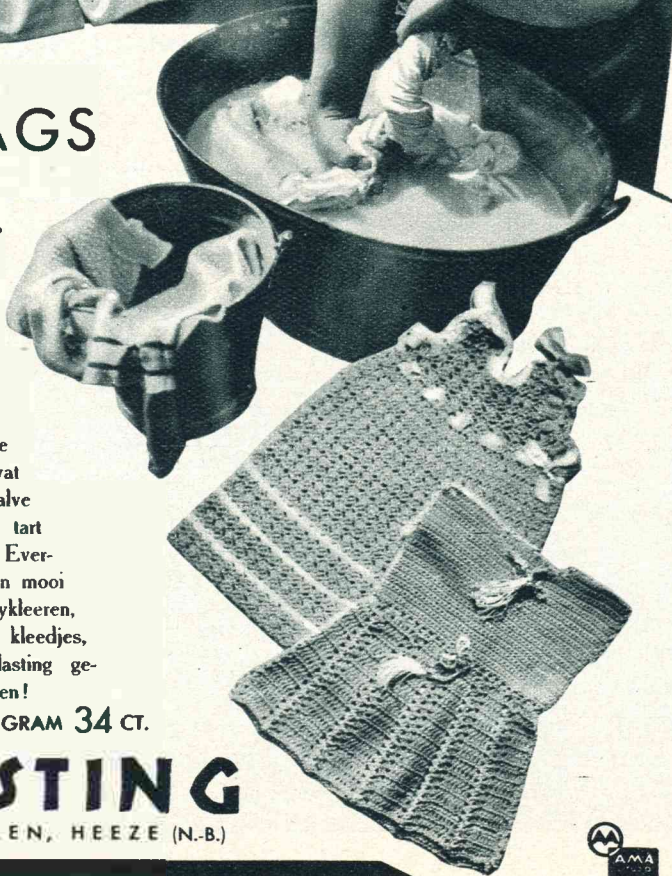
Mevrouw Koba doet de wasch.
En mevrouw Koba staat voor
niets. Berg je fijne goed maar,
als mevrouw Koba haar woede

op de wasch koelt. Berg, wat
je mooi wilt houden! Behalve
Everlasting. Everlasting tart
mevrouw Koba wekelijks. Ever-
lasting komt telkens even mooi
uit de wasch. Babykleeren,
jumpers, ondergoed, kleedjes,
alles wat uit Everlasting ge-
breid is kan er tegen!

PER KNOT VAN 100 GRAM 34 CT.

EVERLASTING

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (N.B.)

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ

5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook

NEDERLANDSCH FABRIKAAT
zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.
Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

Charme en degelijkheid

sluiten elkaar niet uit.
Huishoudelijk werk
is geen beletsel voor
het bezit van zachte,
gave, fraaie handen.
Mits U maar Purol
gebruikt en van tijd
tot tijd Uw handen
daarmede inwrijft.

Doos 30 en 60 ct.

PUROL

Het eerste voorjaarslic

Het eerste voorjaarslicht

Het nieuwste „hanekammen“-kapsel.

zingen voor verschillende gelegenheden geschikt kan worden gemaakt.

Deze nieuwigheid bestaat uit een zóó hoog opgeknipten rok, dat er nog slechts 'n klein bovenstuk ter completeering van het toilet benodigd is. Deze rok reikt opzij bijna tot aan de armsgaten, vanwaar hij met 'n punt omhoog gaat tot aan den hals. Van achteren heeft hij ofwel eenzelfde omhooggaande punt, ofwel 'n V-vormige insnijding.

Het is duidelijk, dat zoo'n rok het piéce de résistance kan zijn van verschillende ensembles. Neemt men hem bijvoorbeeld

zwart, dan heeft men een keurige namiddagjapon, wanneer men het bovenstuk eveneens zwart neemt, maar dan van afstekend materiaal — fluweel bij zijde of wol bijv. Nog 'n sierlijker effect verkrijgt men, wanneer men, voor schouderstuk en mouwen, tule neemt, benaaid met smalle, fluweelen bia's. De mouwen kunnen

dan wijd zijn met nauwsluitende manchetten in het materiaal van den rok.

Wordt het bovenstuk wit genomen, dan heeft het toilet weer feestelijker allure, terwijl de rok met 'n eenvoudig blousetje ook als 'n eenvoudig geheel zal aandoen.

In plaats van één punt kan zoo'n rok ook twee punten hebben, welke op de schouders samenkomen vanwaar schouderbanden het geheel aaneenhouden.

IN PLAATS VAN 'N MONOGRAM. Weet ge wat het

allernieuwste modesnufje is op het gebied der zakdoeken? Men laat in een der hoeken van den zakdoek zijn eigen portret schilderen in plaats van er 'n monogram op te borduren.

AMERIKAANSCH AVONDKLEEDING.

In Amerika schijnen de dames meer en meer smaak te krijgen in mannelijke kleding, en niet alleen voor sport. Onder de nieuwste Amerikaanse modeplaten vind ik 'n avondtoilet van zwart satijn — 'n pantalon, met 'n soort smoking-jacquet over 'n wit zijden vest, en 'n met satijn gevoerde cape, met omgeslagen fluweelen kraag. Een mode, die — gelukkig! — wel in Amerika zal blijven en waarschijnlijk ook daar slechts door weinigen zal worden aanvaard.

Een nieuw kapsel met veeren-garnituur.

VROUWENLEVEN

ROKKEN EN BLOUSES. Als we 't nog niet wisten dat rok en blouse in het nieuwe seizoen veel zullen worden gedragen, dan zouden de tegenwoordige mode-étalages ons dat wel aan 't verstand brengen, want we zien overal 'n groot aantal blouses in allerlei uitvoeringen en soorten.

Ter begeleiding van zoo'n blouse worden te Parijs veel nieuwe rokmodellen gelanceerd, welke alle meer of minder hoog zijn opgeknipt. Er zijn fraaie modellen in prinsessevorm, strak de taille omsluitend tot halverwege de armsgaten ongeveer, en andere, waarbij het opgeknipte stuk slechts ongeveer 'n hand breed is. Bij weer andere modellen is het gedeelte boven de taille apart aangezet, terwijl in de voorbaan van den rok 'n patte is aangeknipt, welke, versierd met knopen, op het aparte taillestuk wordt vastgezet. Soms wordt het bovengedeelte van 'n nauwsluitenden rok van voren met knopen gesloten. Ook de rok met bretels, van voren over elkaar gekruist en met knopen op den rok bevestigd, is nog in de mode. De nieuwste bretelrok heeft 'n aangeknipt bovenstuk, 'n handbreed of meer boven de taille komend. Alle rokken zijn glad tot aan de knieën ongeveer, vanwaar uitvallende plooiën of ingezette stukken ruimte verleen.

Héél modern en praktisch is een ensemble, dat speciaal ontworpen is voor onzen tijd van bezuiniging, een ensemble, dat met slechts kleine wij-

Voor dit nieuwe kapsel is het haar wit gebleekt, waarbij enkele lokken donker gehouden zijn om dat witte nog sterker te doen uitkomen.

Rok en Blouse
Verschillende Modesnufjes
De allernieuwste Kapsels

NIEUWE KAPSELS. Natuurlijk zoeken ook de modekappers telkens weer naar iets nieuws. En dat dat nieuwe vaak meer in het dwaze dan in het fraaie wordt gevonden, daarvan vinden we o.a. de bewijzen op deze pagina. Wat dunkt u bijvoorbeeld van 't krullenkapsel op onze eerste foto, dat door 'n hanekam werd geïnspireerd? We krijgen 't, door de spiegel-foto, aan beide zijden duidelijk te zien en kunnen vast overleggen, of wij een der velen zullen zijn, die, naar men voorspelt, dit nieuwe kapsel in '33 zullen gaan dragen.

Het kapsel van onze tweede foto mogen we toch zeker wel als 'n modewaasheid beschouwen. Het in kunstige krullen gelegde haar is spierwit gebleekt, terwijl eenige lokken donker zijn gehouden om dat witte nog meer te doen uitkomen.

Bij het derde meer eenvoudige kapsel wordt het haar van achteren door een veeren-ornament bijeen gehouden. Een enkele krul hangt over het voorhoofd neer.

PAULA DEROSE.

TAPIJEN

GORDJUNEN

Het is geen overdrijving
maar de volle waarheid!

In geen 2^e zaak in Amsterdam
vindt U zo'n uitgebreide sortering
zooals bij ons terwijl onze prijzen
buitengewoon voordelig zijn!!
KOMT U MAAR EENS OVERTUIGEN!

NEEM EEN TAXI
indien Uw tijd beperkt is.
Bel op onze dienst 84777

NEERL. GROOTSTE SPECIAALZAAK

De Tijdgeest
LET OP ONZE NAAM!

BILDERDIJKSTR. 77-85 AMSTERDAM

ONZE HUG. ZIJN GEOPEND TOT 6 UUR

ZATERDAGS TOT 10 UUR

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

**Wat bent U
slank geworden?**

Bijna alle corpulente personen
hebben wel eens opgemerkt hoe
lotgenooten eensklaps slank ge-
worden waren. Wij willen U hier
dit probate middel verraden. Indien
men dagelijks eenige Redunal-
pillen neemt wordt het lichaam
zienderoogen jonger, terwijl het
gewicht afneemt en de lichaams-
vormen fijner worden. Een gevoel
van jeugdige frisheid door-
stroomt het hart. Er bestaat niets
zekerders, maar tevens niets on-
schadelijkers om slank te worden
dan het duizendmaal succesvol
gebleken en door Doctoren zoo
warm aanbevolen Redunal.
Prijs per doos van 100 pillen f3.—,
doos van 300 pillen f7.50.
Verkrijgbaar in Apoth. en Drog.
Dr. S. Stier, Rapperswil.
Ik deel U mede, dat ik met zeer veel
succes Redunal-Pillen heb laten gebruiken.

REDUNAL

maakt slank

Vraagt gratis Monster en Prospectus
aan Laboratorium „FOFA“, Laan
van Meerdervoort 617, DEN HAAG

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

20 Maart a.s. vangt de Staatsloterij aan

KOOPT NU een COMBINATIECONTRACT

Voor slechts f 2.50 p. m. 5 winkansen, w.o. drie loten
zonder niefen, waarvan één beslist binnen 7 jaar
met een **PRIJS MOET UITLOTEN.**

Hoofdprijzen: f 120.000, f 100.000, f 50.000, f 25.000 enz.

De vorige loterij keerden wij 2 keer de 25.000 uit, en
wel te Bergum en Kimsdord. Vraagt inlichtingen
of prospectus aan het méér dan 30 jaar bestaande

SCHAFRAAD's ADM. KANTOOR, Weerd 13, Leeuwarden
Telefoon 5196 Giro 51733 Postbox 47

Ondergeteekende bestelt hiermede Combinatiecontract,
prospectus, of vraagt vrijblijvende inlichtingen:

Doorhalen wat niet verlangd wordt.

BOOM'SASTHMAPOEDERBOOM'S
Asthmalijders!
Het Asthma poeder BOOM
geeft bij inademing direct ver-
lichting bij Asthma en daaruit
voortkomende Borstbenauwd-
heid en Borstbeking. Alleen
echt zoo de verpakking is voor-
zien van bijstaand fabrieksmerk.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à
f 1.25 per doos. Op aanvraag gratis en franco
een monsterdoosje. Fa. A. M. BOOM, Arnhem 8.
BOOM'SASTHMAPOEDERBOOM'S

NIET OM VOL TE HOUDEN

Het begint met:
Hoofdpijn
Pijn in den rug
Slechte gewrichten
Pijn 's nachts
Gezwellen gewrichten

En het eindigt ermee, dat
U straks geen stap kunt
doen zonder snepende rheu-
matische pijnscheuten.
U kunt nu twee din-
gen doen: U kunt Uw
levenskracht langzaam
door rheumatiek laten
sloopen. Of U kunt
zeggen: „Halt! Voor
mij De Witt's pillen!“
De Witt's pillen drij-
ven de oorzaak van
alle rheumatische aan-
doeningen (het ver-
giftige urinezuur) uit
Uw lichaam. Daarbij
kost de eerste dosis
van dit gegarandeerde
middel U niets dan
Uw porto!... Als U onder-
staande bon ingevuld heeft,
bent U reeds op weg naar
een nieuw leven zonder pijn!

PRIJS f. 1.- en f. 2.- per flacon
DE WITT'S
PILLEN

GRATIS E. C. DE WITT & Co., Afd. 16, Prinsen-
gracht 983, Amsterdam.

Zendt mij gratis en franco een monster De Witt's pillen.

Naam _____

Adres _____

met 1½ cent frankeren

-21

Vetworpjes verdwenen.

„Sedert geruimen tijd doe ik regelmatig Radox in mijn
waschwater. Ik zou Radox niet meer kunnen missen, want
als ik het twee of drie keer niet gebruikt heb, komen die
akelige vetworpjes weer te voorschijn.“

Mevr. N. v. L. te Middelburg.

De actieve, waardevolle bestanddeelen, waaronder zuurstof,
die in Radox besloten zijn, komen in water vrij en maken
aldus van Uw waschwater een stimulerende en zuiverende
vloeistof voor Uw huid. De zuiverende, verfrissende
zuurstof dringt door de opperhuid naar de kliertjes, waar-
van de toestand van Uw huid afhangt. Deze kliertjes
worden nu gevoed en tot nieuw leven gebracht en als
natuurlijk gevolg daarvan herleeft Uw geheele huid. De
poriën zijn gereinigd en geopend; puistjes, vlekken etc.
verdwijnen al spoedig. Binnen enkele dagen reeds zult U
van deze eenvoudige, natuurlijke Radox-methode de
schitterende resultaten kunnen constateeren. Uw teint
wordt jeugdig, frisch en zacht als nooit te voren.
Radox is heerlijk geïmpregneerd en verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor
verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209,
Amsterdam-C.

Fijne, gesoigneerde vrouwenhanden oefenen eene
onfeilbare aantrekkingskracht uit... verwaar-
loost U deze handen niet! Wat er ook in de huishou-
ding, in beroep of bij de sport van Uwe handen ver-
langd wordt, ze kunnen haar teere, doorzichtige
schoonheid behouden of terugkrijgen, indien ze slechts
enkele minuten per dag met het speciale middel
„Kaloderma-Gelee“ worden behandeld. — Kaloderma-
Gelee is speciaal samengesteld voor de verzorging
van Uwe handen. Het houdt de huid zacht en elastisch,
hoe zeer deze ook aan ruw werk, tocht of weer en wind
is blootgesteld. Het verhindert beslist het rood worden
en springen der handen en houdt ze jong en teer.
Ook reeds aangegrepen huid wordt door deze be-
handeling gedurende den nacht weer zacht en soepel.

★Probeert U eens het volgende: Wrijft U — steeds na het
wasschen, zoolang de huid nog vochtig is — een weinig
Kaloderma-Gelee op den rug van de hand, de ge-
wrichten en de vingers. Masseert en kneedt U flink een
minuut lang en U zult bemerken, dat na afloop hier-
van de huid het gelee volkomen heeft opgezogen en
reeds in deze enkele seconden merkbaar gladder en
elastischer is geworden. Laat U Kaloderma-Gelee
's nachts werken en let U eens op het resultaat!

Onovertroffen tegen gesprongen handen

KALODERMA-GELEE
ter verzorging der handen

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

Van het Duivelseiland verlost

DE ONTZETTENDE ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de bezetting van het Duitse stadje Kehl door de Franche troepen wordt de daar woonachtige leeraar Alfons Paoli Schwartz gearresteerd. Hij wordt er van beschuldigd, Franschman zijnde (hij is op Corsica geboren), in 't Duitse leger gediend te hebben. Schwartz, wiens ouders Duitschers waren, en die altijd in Duitsland leefde, was onbekend met de bepaling, dat ieder die op Fransch grondgebied wordt geboren als Franschman wordt beschouwd. Na twee jaar in voorarrest te hebben gezeten, wordt hij veroordeeld tot verbanning naar Guyana. Tijdens het transport maakt hij kennis met Germaine Leroux, die van spionage beschuldigd is. Schwartz wordt overgebracht naar St. Martin de Ré. Vandaar wordt hij aan boord gebracht van het schip, dat hen naar Guyana voert. Zijn definitieve bestemming blijkt ten slotte het Duivelseiland te zijn, waar ook Dreyfus eens gevangen zat. Na eenigen tijd op dit eiland te hebben doorgebracht, probeert Schwartz met enkele andere bannelingen te ontvluchten. Hun poging mislukt echter. De eenige troost in zijn ballingschap is een correspondentie tusschen hem en Germaine Leroux.

De volgende brieven zijn weer kalmer; zij filosofeert daarin over godsdienst en eeuwigheid. Dan heeft zij het eens over de politiek van den dag, voor zoover die invloed kan hebben op de toekomst der ballingen. Zij klaagt bitter, dat de partijen eigen belangen behartigen, en de slachtoffers van vorige tijdperken vergeten. Dan vervolgt ze:

„Wat je me van je kameraden vertelt, verwondert mij niet. Het is heelemaal niet vreemd, dat zij zoo gauw genoeg krijgen van je muzieklessen. Je moet ze niet met je eigen maatstaf meten! De meesten zijn mensch-dieren, die alleen naar voer en rust verlangen. Muziek leeren is werk voor ze. Niets van aantrekken!

Ik heb een klein zwart katje, maar 't is niet zoo lief als 't jouwe. De sporen van z'n krabberigheid zijn voortdurend op mijn handen zichtbaar. Maar toch ben ik innig gehecht aan dat kleine levende wezen. Men moet leven naast zich zien, om niet heelemaal te vertwijfelen in dit donker. We krijgen nu weer gauw den tijd van de korte dagen en de lange ellendige nachten. Dan kan ik me ook buiten de zon niet meer denken en wordt alles zoo veel leelijker en treuriger.

Jij bent wijs en sterk. Je kracht en je zielsevenwicht hebben je geholpen, om te overwinnen, wat de meeste gevangenen niet overwinnen kunnen. Je hebt den moed, je bezig te houden en af te leiden. Maar ik kan dat niet. Ik ben zwak, en mijn wil is niets meer.

Jij hebt 't karakter van een vromen monnik, die net zoolang vocht, tot hij overwon. Maar ik ben 'n kind van de wereld gebleven.

Schrijf me, schrijf me over je muziekstudie, over je levenswijsheid, over je christendom. Schrijf me, wat je doet, hoe je de lange dagen en de lange nachten op 't Duivelseiland doorbrengt. En geloof altijd aan mijn vriendschap. Geloof altijd in mij. Germaine.”

Dan hapert de briefwisseling: uit „opvoedkundige gronden” steekt de overheid er een stokje voor. Eerst in Maart 1925 komt er weer een lange brief op het Duivelseiland:

„Beste neef! Eindelijk weer een teken van leven, langs een omweg echter, door je moeders handen. Ik heb haar dadelijk bedankt, en hoop, dat mijn kaart haar bereikt. Wat er al niet gebeurd is in dien langen tijd van scheiding!

Ik ben ziek geworden, heel ziek; lig te bed; kan nog maar amper schrijven en lezen. Alleen jouw twee woorden, die in al je brieven terugkeeren: „Hoop en moed!” hebben me nog gesteund. Voortdurend heb ik ze mezelf voorgehouden.

Wat mij scheelt? Een ziekte, waarvoor maar één genezing is: de vrijheid! Men moet alles zoo luchtig mogelijk opnemen, om de lange opsluiting te kunnen verdragen, maar mij drukt die benauwing dood.

Permitteer me, te jammeren en te klagen. Dat lucht me op, en niemand zou me zoo goed begrijpen als jij. 't Zou wel mooi zijn, als we ons in alles konden schikken — maar dan zou je in 't luchtledige adem moeten kunnen halen!

Men zou wijs moeten zijn, bijna bovenmenselijk. Ik voel me, alsof ik hier al een eeuwigheid heb doorgebracht — en er ligt nog een eeuwigheid vóór me. De uren worden hoe langer hoe langer, en de kleinste nietigheden groeien uit tot heele gebeurtenissen. Ik leef in een droom, die mijn wil verlamt. Maar daar tusschendoor komt woede, heete witte woede, dat ik hier mijn jeugd moet zien vergaan, en bovendien... neen neen, dien zin maak ik nu niet af. Het is de tijd nog niet, om uit te spreken, wat ons beiden op de lippen en in het hart ligt.

Wij zullen het elkaar zeggen, later, als het bagno ons los heeft gelaten. Als wij weer in de zon zullen leven, in de zon leven mogen....!

Stil! Stil, vriend — ik hoor buiten, aan den anderen kant van de grijze muren, een voertuig rollen, een koets.

Misschien een bruiloftskoets....

Waar komt die koets vandaan? Waar rolt zij heen? Waarheen voert ons het rad van ons lot?

De wind blaast door de tralies voor mijn venster, de voorjaarswind, die al warm is. Ik geloof, dat hij van de zee komt.... van die zee, waarin een klein doodeneiland ligt?

Zijn er ook winden en stormen op jouw kleine eiland? Hou je van den wind? Zullen wij de zon weerzien, wij tweeën?”

Zullen zij nog ooit de zon en den wind voelen, hand in hand in de vrijheid, die twee levenslangen? De wet zegt neen. De harten der censoren laten zich niet vermurwen door die brieven, niet eens door de woorden, die de zieke, jonge vrouw den negenden Mei 1925 schrijft. Zij lezen dien hartverscheurenden brief, en hun ambtelijk potlood zet met groote letters tusschen en door de ontroerende regels: „Gelezen”.

„Beste neef! Ik zal je moeder mijn nieuwe adres laten weten, dan kan zij tenminste met mij in verbinding blijven. Het gaat mij nog steeds niet beter, maar ik weet nu, wat er aan hapert. Dat is tenminste één troost! Als ik vrij was, kon ik me ervan laten genezen, maar hier is daar geen denken aan.

De gratie? Je had helaas weer gelijk met je voorgevoelens, dat daar weer niets van terecht zou komen. Ik verwacht echter eind dezer maand of begin Juli een nieuwe beslissing. Als er soms nieuws mocht zijn, krijg je dadelijk bericht. Ik zou er echter maar niet te veel op hopen. Het slaat je zoo neer, als je nog geen minuutje een eigen wil moogt hebben. Hoop en moed!..... Ze probeeren me telkens weer nieuwe hoop in te boezemen, en eeuwig krijg ik te hooren: „Moed — het einde van je tijd is dichterbij, dan je denkt!”

Leugens! Kalmeeringspillen!

Ik heb geloofd en gehoopt. Nu hoop ik niet meer. Ik ben te moe om te hopen. Ik kan alleen nog maar lijden, anders niets. Mijn hart is te ziek. Als ik vrij mocht komen, reken dan altijd op mij. Ik geloof, dat wij op elkaar hadden kunnen rekenen, een heel leven lang, wij tweeën, als het lot niet zoo wreed met ons had gespeeld.

Ik ben moe. Ik moet ophouden. Ik wil niets meer lezen en geen letter meer schrijven. Alleen onze correspondentie wil ik aanhouden, verder niets. Schrijf gauw terug en vergeet niet je diepbedroefde Germaine.”

De jonge vrouw wordt naar de ziekenafdeling van het tuchthuis overgebracht en schrijft vandaar den 15den Juli 1925:

„Lieve neef! Gisteravond kreeg ik je brief van 25 Mei, tegelijk met een brief van je moeder. Den laatsten keer schreef ik over een kans op bevrijding. Niets gebeurd. Je weet even goed als ik, wat dat zeggen wil. Het beteekent: verzoek om gratie afgewezen! Ellendig, nietswaardig leven! Mijn gezondheidstoestand blijft

Alfons Paoli Schwartz in burger na zijn terugkeer uit Guyana.

De hut van een inboorling uit Guyana.

maar even slecht. Ik heb — nu moet ik 't je zeggen — beenderversterking, een ziekte, die in tuchthuizen vaker voorkomt, waarschijnlijk een gevolg van de opsluiting.

Ik heb drie weken geleden het eigenaardige genoegen gehad, een stukje been uit mijn eigen lichaam in de hand te houden! En dat stukje been was heelemaal hol, net of 't door ontelbare steken met een naald doorboord was. Mooi resultaat hè? Maar de republiek schijnt er nog niet tevreden mee te zijn. Daarom houden ze me nog maar hier.

Groote God, waarom? Frankrijk moest zuinig zijn en me permissie geven, op eigen kosten en in vrijheid mijn lichaam te verzorgen en te genezen, dat te moe is om te sterven.

Een jaar geleden is het begonnen met algemeene zwakte. Ik wou de plaats niet meer op, om mijn rondje af te wandelen, ik had geen plezier meer in boeken en in de muziek. Alleen de zon had me kunnen redden. En zon is er niet tusschen de grijze muren. Inderdaad, de wetten hebben 't gewonnen. Gewonnen van een vrouw. Daar mogen de wetten trotsch op zijn.

O, wat is 't leven vaak een treurige caricatuur. Nu heb ik sigaretten — zooveel ik er maar blief. En ik blief ze niet meer. Maanden geleden hadden ze me kunnen troosten. Te laat, te laat!

Waar is mijn leven heen gevlucht? Ik vind het niet meer....

Het is vroege morgen. Ik schrijf je, zodra de dag begint. Later gaat mijn hand beven en den dienst weigeren."

Lange pauze. De jonge vrouw schrijft niet meer. Ze is te zwak geworden. Eerst eind September spant zij zich in en krabbelt met stijve letters een kort berichtje neer:

„Beste neef! Voor mij ligt de „Quotidien", en daarin staat iets over jou te lezen. Ik kan haast niet schrijven, zoo stroomen mijn tranen, maar dat betekent niets. Schreien is óók een bezigheid voor me geworden.

De reporter L. Roubaud van de „Quotidien" beschrijft in een lange reeks artikelen het Duivelseiland, Cayenné enz. Hij bespreekt ook jou en je geval. Toen ik je naam las, begon de krant te draaien voor mijn oogen. Je hebt me nooit geschreven, dat je platen en kevers verzamelt, en al heel wat zeldzame exemplaren bezit.

Over mijn gezondheid spreek ik maar niet meer. Het gaat langzaam achteruit, decrescendo — piano — smorzando....

Het ga je goed, en denk aan je bedroefde Germaine."

De ziekte van de jonge vrouw wordt erger, hopeloos. Zij wordt overgebracht naar het stedelijk ziekenhuis van Rennes, en vandaar schrijft zij haar vriend:

„In December zal ik vrij komen. Voorloopig ben ik hier in 't ziekenhuis. Schrijf niet meer naar het tuchthuis, maar naar mijn moeders adres. Zeg me, wat ik doen moet, om jou vrij te krijgen. Ik zal tot aan het einde der wereld gaan, ook jij zult vrij zijn, vrij met mij...."

En dan, een paar dagen later, een kaartje:

„Mijn levenslange verbanning is veranderd in tien jaar gevangenisstraf. Dat wil zeggen, wettelijk zal ik in 't jaar 1935 vrij zijn.

Stel je voor, in den zomer van 1935!

Dan ben ik een vrouw van 35, met het bittere hart van een oude vrouw. Maar neen, dat is onzin. Die tien jaren zijn maar een overgang. Ik doe nu een verzoek om ontslag uit hechtenis, wegens mijn gezondheid.

Je zult zien, dat ik in December vrij ben. Je zult 't zien, mijn vriend. Van harte je Germaine."

Aan dit schrijven is een muziekstuk toegevoegd, een treurmarsch, door Germaine gecomponeerd. De laatste noten ontbreken, en in plaats daarvan heeft de jonge vrouw met kleine, strakke letters geschreven:

„Je zult het vervolg nooit hooren, maar vergeet mij niet."

Hier eindigt het hoofdstuk van het doodeneiland, het tuchthuis en twee mensen.

Zoals Germaine Leroux voorspeld had, kwam zij in December 1925 geheel vrij.

„M. aan de Rhône, December 1925.

Zeer geachte heer Schwartz!

Met groote droefheid schrijf ik u, om u de laatste groeten van mijn zuster Germaine over te brengen. Zij is voor enkele dagen uit haar lijden verlost. De beenziekte is te sterk toegenomen. Wij wisten al lang, dat zij niet meer te redden was. Zij is in het stedelijk ziekenhuis te Rennes gestorven.

Tot het laatste oogenblik heeft zij een prentje van het Duivelseiland, dat u voor haar geteekend had, in de handen gehouden...."

XXIII. DE MARTELING VAN HET DUIVELSEILAND.

Een gevangene van het bagno, een man, die onschuldig zijn leven op het Duivelseiland moet doorbrengen, kan heel wat verdragen. Hij breekt niet. De slag treft hem zwaar, maar weldra richt hij zich weer op.

Nu is de vrijheid weer een doel, dat het nastreven waard is. De vriendin, die opgesloten zat, is nu vrij — vrijer dan de wind, die over het eiland strijkt. Wat is nu het leven nog waard, het leven op het Duivelseiland? Schwartz

zal de vrijheid zoeken, en vinden — of de vrijheid buiten de beklemmende grenzen van Guyana, of de vrijheid buiten het leven.

Hij zal vluchten, op leven en dood. Want ook van het bevrijdingswerk in Duitsland hoort hij niets meer.

Dezen keer zal hij het alleen wagen, niemand in vertrouwen nemen. Hij verzamelt cocosvezels. Hij verstopt die in alle hoeken en gaten, vult er zijn matras mee op. Dan koopt hij oude kleeren, haalt die uit elkaar, en maakt van de stof dikke kussens. Zoo krijgt hij twee lange buizen van stof, elk twee meter lang en 30 c.M. in doorsnee. Die stopt hij vol vezels, bijwijze van reddingsgordel. De einden bindt hij aan elkaar.

Nu heeft hij een paar kolossale worsten, die teert hij, en hij spant er stevige geteerde lappen tusschen. Aan dit vaartuig zal hij zich toevertrouwen, om met een kleine pagaai de nabije kust van Guyana te bereiken.... Dan wil hij door het oerwoud naar Brazilië.

Voor de haaien is hij niet bang, want hij zal niet onmiddellijk met het water in aanraking komen, en door de teer zullen de dieren geen menschenlucht gewaar worden.

Alles is klaar. Schwartz heeft de worsten verborgen onder een hoop onkruid. De regentijd is voorbij, de afgehakte plantenstengels beginnen te drogen. Over drie dagen zal men die hoopen in brand steken. Dan moet Schwartz weg zijn, anders verbrandt alles, ook zijn „vaartuig". En dan komen opeens de bewakers een scherp onderzoek instellen. Men heeft de toebeidselen van nummer 25 gezien en hem verraden.

Wie? Misschien Wiard, die niet wil toegeven, dat een ander op eigen beenen staan kan. Misschien Vandaal — dien zit de verklikkerij in 't bloed. Er wordt niets gevonden. Men komt niet op de gedachte, onder den mesthoop te zoeken. Maar nu wordt Schwartz in 't oog gehouden, bewaakt, beloerd.

Twee dagen lang wordt het eiland stelselmatig afgezocht. Ze kennen Schwartz en achten hem, en zeggen hem dus, dat 't erom gaat, zijn vluchtmateriaal te vinden. En wee hem, als 't gevonden wordt! Hij moet maar gauw zorgen, dat 't verdwijnt.

Schwartz begrijpt, dat hij nu toch niets meer beginnen kan — en alleen de zwaarste straffen riskeert. Snel beraden steekt hij den mesthoop in brand. Knetterend slaat de vlam hoog op. Maar als de kussens vuur vatten, slaat er een hooge zwarte rookzuil op — de sporen van de verbrande teer.

Op Royal zien ze dien rook, en ze telefoneren naar het Duivelseiland. Aanstonds komen de wachters in den brandenden hoop porren en woelen, om nog tastbare sporen van een vaartuig te vinden, maar de zeewind jaagt de vlammen aan. Zij vinden niets, en kunnen Schwartz alleen verwijten, dat hij zonder verlof den hoop in brand heeft gestoken. „Pas maar op, monsieur — den volgende keer wordt 't arrest!"

De volgende drie jaren, van den dood van Germaine Leroux tot einde 1928, duren den baling Schwartz buitengewoon lang en pijnlijk. Menigmaal vervalt hij in een doffe zwaarmoedigheid. Bericht over de mogelijke vrijheid krijgt hij niet. En thuis kwijnt zijn oude moeder van verlangen naar haar zoon.

Gebeuren doet er niet veel op het Duivelseiland. Een enkelen keer is er een kleinigheid, die een ding van belang wordt, waarover men lang spreekt. Tenminste, als men nog met elkaar spreekt. Vaak kunnen de mannen elkaar niet meer luchten of zien. Dag aan dag, week aan week, maand aan maand dezelfde gezichten, dezelfde dagorde, dezelfde bewegingen. Konden ze het maar uitschreeuwen, slaan en trappen en schreeuwen, schreeuwen!

Maar wat zou 't helpen? De koelbloedige bewakers zouden glimlachen en den vinger aan het voorhoofd brengen. En de branding zou den wanhoopschreeuw in snippers scheuren. Stil zijn! Zwijgen en berusten! Niemand helpt je, je bent overgeleverd aan het Duivelseiland, aan het mooie eiland en de mooie, martelende eenzaamheid. Blijf in je mooie kooi en sterf!

In de eerste helft van het jaar 1926 gebeurt er niets. Juni echter zet nogal roerig in. Audouin moet geopereerd worden. Hij jammert hartverscheurend en beweert, dat hij maagkanker heeft. De dokter onderzoekt hem, vindt niets en merkt, dat hij met een ingebeelden zieke, een „prikkelraad-patiënt" te doen heeft.

Audouin houdt echter vol, dat hij krimpt van de pijn, en de anderen doen mee, kloppen hem geruststellend op den rug en beklagen hem:

„Arme kerel, arme Audouin. Hoe komt een mensch er zoo gauw aan, hè? Laat je maar er maar gauw uithalen. Een broer van mijn schoonmoeder heeft óók eens...."

Het wordt steeds erger met Audouin. Eindelijk snoert de dokter hem in 't ziekenhuis op Royal op de operatie-tafel, en „opereert”, onder narcose.

Hij geeft een flinke snee in de huid, laat de wond breed gapen en vertelt den bijkomenden patiënt, dat hij hem een paar ferme gezwellen uit de maag heeft gesneden.

Tien dagen later wandelt de „Groote Slang” weer over het Duivels-eiland, vertelt wonderen over zijn maag-operatie en pocht op het breede litteeken. De maag-operatie van Audouin geeft den ballingen menig vroolijk uur.

Den 20en Juni krijgt Schwartz een eigen huisje — nummer 5. Hij zal daar echter niet veel vreugde beleven, want 1 Juli komt er een nieuwe bewaker op het Duivelseiland, een zekere Grusemeier uit den omtrek van Maagdenburg. Die man had in het vreemdenlegioen gediend, en in Afrika zijn Duitse nationaliteit verleerd en verloochend — en van het begin af had hij het op den Duitscher Schwartz gemunt. Aanleiding om hem te straffen vindt hij helaas niet. Maar hij weet wel, hoe men een gevangene wanhopig kan maken en tot verzet kan prikkelen. Men neemt hem iets af, dat hem bijzonder na aan 't hart ligt: een dier of een boek of een bloempot.

Schwartz nu heeft een tuintje! Dat is in beslag genomen, verklaart Grusemeier. Schwartz zegt niets, maar vraagt officieel, of hij zijn tuintje mag houden. Dit wordt opnieuw voor een jaar toegestaan.

Nu maakt Grusemeier gemeene zaak met de „afgezonderden” van Royal, die als bouwarbeiders op het Duivelseiland zijn. Hij geeft hun wijn en stookt ze op, het tuintje te vernielen. Maar zij fluisteren Schwartz in: „Wees maar niet bang — we doen maar alsôf. We trekken maar 'n paar polletjes uit.”

Grusemeier komt staan grijnzen, als hij die polletjes ziet liggen — en hij weet niet, dat die nu juist de voornaamste planten dekken en schutten. Schwartz blijft kalm, dient een klacht in en Grusemeier wordt gewaarschuwd.

Eén van die „afgezonderden”, de voormalige anarchist Eugène Dieudonné, smokkelde daarentegen voor Schwartz een nieuwe mandoline over.

In Januari 1927 wordt Grusemeier door meneer Mouton vervangen. Die naam beteekent „schaap”, maar de man heeft een lichaam als een nijlpaard en een ziel als een bloeddorstige wolf. Hij kan amper lezen en schrijven, maar gevangenen „bewaken” kan hij beter dan eenig reglement voorschrijft.

Hij is overal en nergens. Hij let op alles tegelijk, en nu waait er een wind, waarbij de orkaan op St. Martin de Ré niet meer was dan een kalm stormpje in een glas water.

Hij weet te zorgen, dat de vrijwillige arbeid der ballingen in zwaren dwangarbeid ontaardt. Hij is altijd woedend. Het regent straffen — arrest. Een tijd lang kan hij op nummer 25 geen vat krijgen, maar dien neemt hij dan eens apart onder handen. Hij geeft hem zoo'n zware arbeidstaak op, dat Schwartz bijna wanhoopt. Met inspanning van al zijn kracht komt hij er echter doorheen — en dan legt Mouton er nog een schepje op, en daarna nog een schepje. Eéns zal Schwartz wel weigeren — en dan heeft Mouton hem zóó voor den krigsraad, wegens verzet.

Maar zoover laat Schwartz het niet komen. Hij praat eens met Gillet, den verpleger, en die doet een goed woordje voor hem bij den dokter. Gelukkig is dr. Etienne een menschlievend man, dus lang geen vriend van Mouton. Eerst stelt hij Schwartz een maand vrij van arbeid, en als Mouton zijn slachtoffer dan weer op wil jagen, komt de dokter opnieuw tusschenbeiden. Schwartz moet op Royal in het hospitaal uitrusten.

Dr. Etienne is specialist voor malaria. Schwartz teekent koorts-tafels voor hem; hij brengt, duizendmaal vergroot, in beeld, hoe de bloedlichaampjes veranderen bij iederen koortsaanval en temperatuurstijging. Dit mooie stuk werk bevalt den dokter uitstekend. Schwartz krijgt een vergoeding, en mag nog drie maanden niet werken.

Dan keert zich de woede van Mouton naar den „afgezonderde” Savoiri, die hier cocosnoten moet rapen. Savoiri is 'n goede, eenvoudige neger van La Martinique, die wegens desertie vijf jaar Guyana heeft. Mouton sart en jaagt hem zoo, dat de arme kerel 't niet uithoudt. Hij verdwijnt in het Duivelsbosch.

Als hij Mouton aan ziet komen, klimt hij vlug in een palm en wil zich ophangen of uit den boom laten vallen. Het blad onder zijn voeten breekt

af, en hij rolt de diepte in. Gelukkig werd zijn val door het blad gebroken. Mouton straft hem met zwaar arrest.

Een paar dagen later, op een vroegen ochtend, ontdekken de ballingen, dat hun tuintjes vernield en gedeeltelijk beroofd zijn. Het lijkt wel, of er een tijger in huisgehouden heeft.

Zij zoeken, en vinden een „afgezonderde”, een Senegal-neger, die, aschgrauw van angst, in een rotsspleet neerhurkt. Hij is van 't eiland Royal gevlucht — als een aap langs het koord van tweehonderdvijftig meter, dat over de zeeëngte gespannen is, naar het Duivelseiland geklauterd!

Mouton waardeert die prestatie niet bijzonder. Hij boeit den stakker op een onmenselijke manier. Het touw loopt van zijn enkels naar zijn op den rug gevouwen handen, en vandaar naar zijn keel. Hij moet de knieën ingedrukt houden, en als hij probeert, zich op te richten, wortt hij zichzelf. Met het hoofd zoo ver mogelijk achterover gaat hij, met kleine sprongetjes, naar den oever. Daar gooien de zes getatoueerden hem in de boot, om hem terug te brengen naar Royal. Daar krijgt hij drie jaar celstraf.

Bij zijn klauterpartij had hij echter het hennepen trektouw vernield. Een stuk van honderdtwintig meter ligt in 't water. Mouton vindt, dat zoo'n mooi touw zoo maar niet mag blijven hangen! Het einde moet binnengehaald worden, zegt hij. Maar men brengt hem aan 't verstand, dat dit niet gaat: naar buiten zwemmen in die strooming beteekent een wissen dood!

Mouton glimlacht. Zullen ze eens zien! In het Dreyfus-huis zit nog steeds Savoiri in arrest. Mouton gaat hem halen.

„Zie je dat touw? Je kunt toch zwemmen? Dan haal jij dat touw er uit, versta je — je brengt 't eind hierheen. Je hoeft maar honderdtwintig meter te zwemmen. Als je terugbent, scheld ik je de rest van je straf kwijt.”

Wat moet de arme neger doen? Hij weet, wat 't zeggen wil, Mouton opnieuw tegen zich in 't harnas te jagen. Stom kijkt hij om zich heen. Niemand kan hem helpen, niemand.

Hij knielt neer en bidt. Misschien voelt hij, dat zijn einde nabij is. Dan springt hij in 't water. Hij zwemt voort, grijpt het uiteinde van het touw en steekt het omhoog, lachend, opgelucht. Nog een paar slagen, en hij is aan den oever — hij lacht en verheugt zich — en dan wordt zijn lach afgekapd.

Slechts een deeltje van een seconde glinstert de natte rugvin van een haai achter den zwemmer... Een schreeuw, die door merg en been dringt, en door 't ingeslikte water verstikt wordt...

Nog éénmaal komt de man boven, met smeekende handen, dan niets meer. Een groote bloedvlek vervloeit langzaam in de strooming...

Mouton loopt naar de kazerne, gaat zitten en schrijft dit rapport:

„Aan het Bestuur van de Eilanden des Heils. De afgezonderde Savoiri heeft heden, ondanks mijn verbod, getracht, het hennep-touw, dat in 't water lag, te halen. Hij werd daarbij aangevallen door een haai en verdween in de zee. Mouton, hoofdopzichter op het Duivelseiland.”

Het is een opluchting, als Mouton aan 't eind van 't jaar wordt overgeplaatst naar het vasteland, waar zijn wreedheid zich nog beter wenen kan. Hij wordt opgevolgd door een zekeren Kothé of Köther, die maar kort blijft, en plaats maakt voor Sabiani, den verschrikkelijken Corsicaan.

(Wordt vervolgd)

De begraafplaats in de strafkolonie in Guyana; de veroordeelden evenwel worden niet begraven maar strekken den haaien tot voedsel.

LIEN DEYERS

*nog een bekoorlijke
jonge Nederlandsche
filmster*

kiest **LUX
TOILET
ZEEP**

*om haar fraaie
huid te
verzorgen*

FOTO UFA

„Een zachte huid is een eerste vereischte voor een filmactrice, maar eveneens voor iedere andere vrouw.

Ik vind Lux Toilet Zeep heerlijk zacht”

Lien Deijers

Lien Deijers' prachtige teint zegt U meer over LUX TOILET ZEEP dan duizend woorden. LUX TOILET ZEEP *moet* wel buitengewoon zacht en zuiver zijn om haar schoonheid zóó te doen

uitkomen. Verzorg ook Uw huid op dezelfde wijze. Laat Lux Toilet Zeep ook U frisch en jeugdig houden!

LEVER'S ZEEPMIJ. N.V., VLAARDINGEN

De match Blauw Wit—Feijenoord in het Stadion. Een vergeefsche poging van Barendrecht. De Blauw Wit-keeper stompt den bal in het veld terug.

in het blauwwitte team moeten vergissen, willen deze beide wedstrijden niet evenveel overwinningen beteekenen.

In de tweede klasse gingen slechts enkele wedstrijden door. In de hoofdstad was het treffen tusschen Zeeburgia en E.D.O. belangrijk. Eigenlijk zat in deze ontmoeting de laatste kans voor de Zeeburgianen. De Whites hebben deze kans benut en het blijft nu een open vraag wie hier afdeelingkampioen zal worden. Zeeburgia heeft het in de laatste drie wedstrijden oogenschinlijk niet buiten-

Stormvogels klopt Sparta met 2—0. Aardig spelkiekje voor 't Rotterdamsche doel. De Stormvogelsman v. Rooden maakt het den Rotterdamschen verdedigers moeilijk.

SPORT VAN ZONDAG

Een koude voetbal dag, welke achteraf voor de hoofdstad nog zeer donker bleek ook. Ajax verspeelde zijn kampioens kans vrijwel en Blauw Wit raakte dieper dan ooit in den put. Ziehier in het kort den gang van zaken.

Dat de zebra's zich tegen Feijenoord niet zouden kunnen handhaven kon men vooraf haast wel nagaan. Het verschil in speltechniek tusschen de zebra's en hun tegenstanders van Zondag j.l. is zóó groot, dat de kloof hier door geen enthousiasme te overbruggen viel. Neen, op een gunstig resultaat voor de Stadionclub hadden wij dan ook zeker niet gerekend; erger is het echter dat Hermes D.V.S. van R.C.H. gewonnen heeft. Hierdoor is aan de tamelijk optimistische verwachtingen van vorige week ineens weer de kop ingedrukt. Twee wedstrijden heeft Blauw Wit meer gespeeld dan Hermes D.V.S. en dan nog twee punten minder. Enfin, volhouden maar tot het eind....

Ajax heeft in Enkhuizen een steek laten vallen, welke den roodwitten waarschijnlijk het kampioenschap zal kosten. Niet dat dit kampioenschap in geval van een overwinning reeds gevierd had kunnen worden. Neen, zoo ver was het nog lang

niet. Thans echter gaan de Stormpietjes bijna zeker met den titel strijken. Zij kunnen straks van Ajax in De Meer verliezen zonder dat hen dit ernstig zal schaden. Thuis ontvangen de IJmuidenaren nog Haarlem en V.U.C. en wij zouden ons al heel sterk

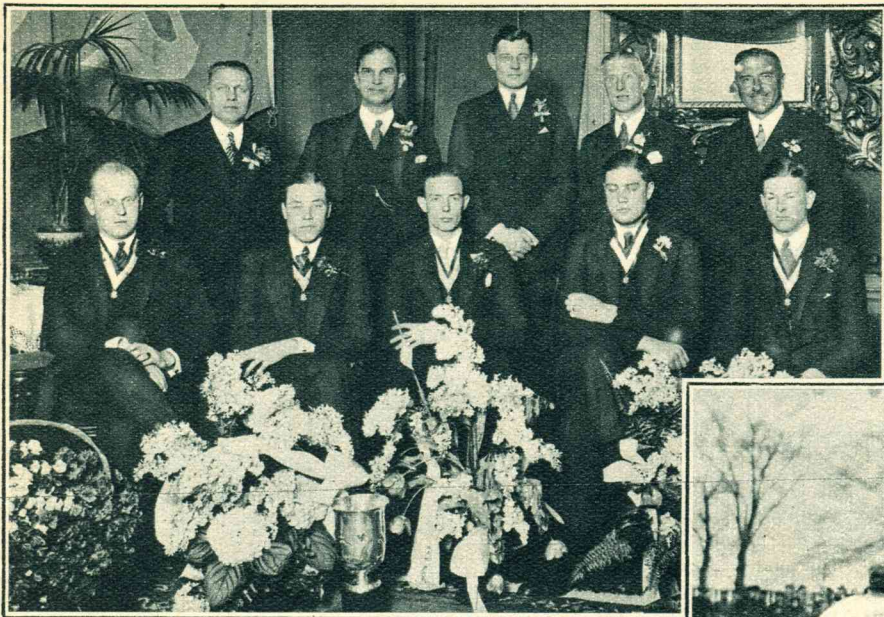

D.T.V. met 3—6 door D.D.V. geklopt. Spelmoment uit dezen wedstrijd op het Parkschoouwburgtterrein

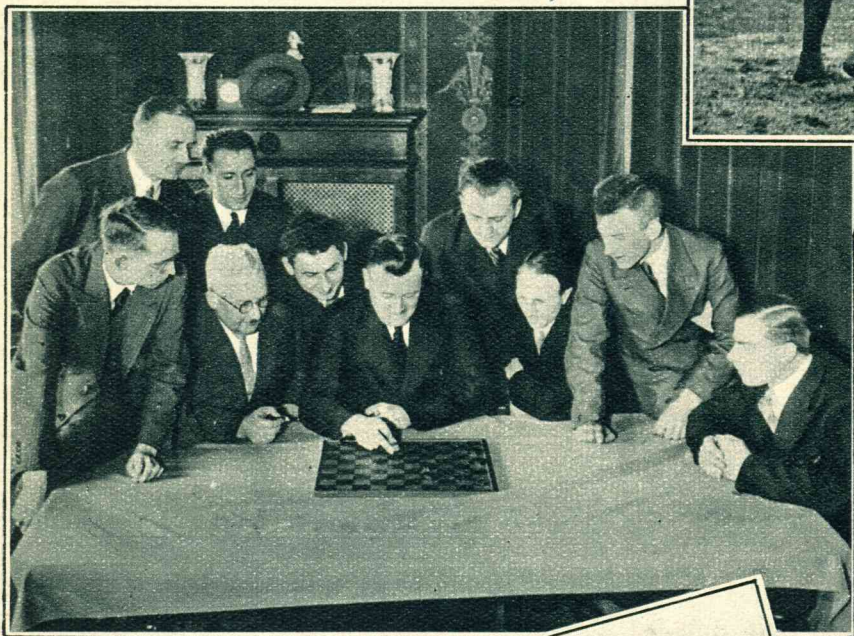

Feijenoord kampioen van afd. 1. De Feijenoorders maakten hun kampioenschap tot een feit door een 3—0 overwinning op Blauw Wit in het Stadion.

Afdeelingkampioen in het Noorden. Velocitas, dat Zondag den Noordelijken kampioenstitel behaalde.

Om het Nederlandsche damkampioenschap. Groep deelnemers, v.l.n.r.: B. Duhel, A. de Graaf, W. Rustenburg, F. Raman, J. H. Vos (kampioen 1932, lost een probleem op), Ph. Ham, D. H. Dollenkamp, P. J. v. Dartelen, W. G. J. Polman, J. Kalders.

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van den Nederl. Studentenroeibond werd in het Amstel Hotel een receptie gehouden. Het bestuur, zittend v.l.n.r.: Justman Jacob, Ter Poorten, Werdmuller v. Elgg (voorz.), Oudegeest, Bos. Staande de permanente commissie v.l.n.r.: Buzeman, Fokker, Tromp, Mieremet, Marres.

Zeeburgia wint den belangrijken wedstrijd tegen E.D.O. met 5-3. Spelmoment. Een onderbroken aanval der Haarlemmers.

Het nieuwe K.N.A.U.-bestuur, dat Zondag te Utrecht werd gekozen. Van l.n.r. B. Veen, A. Pijper, D. J. Willink, J. de Jager (voorz.), E. H. Huizinga en J. D. de Jong Lijn.

De dameshockeywedstrijd Amsterdam I-Rood Wit, door de Haarlemsche dames met 4-0 gewonnen. Spelmoment uit deze match.

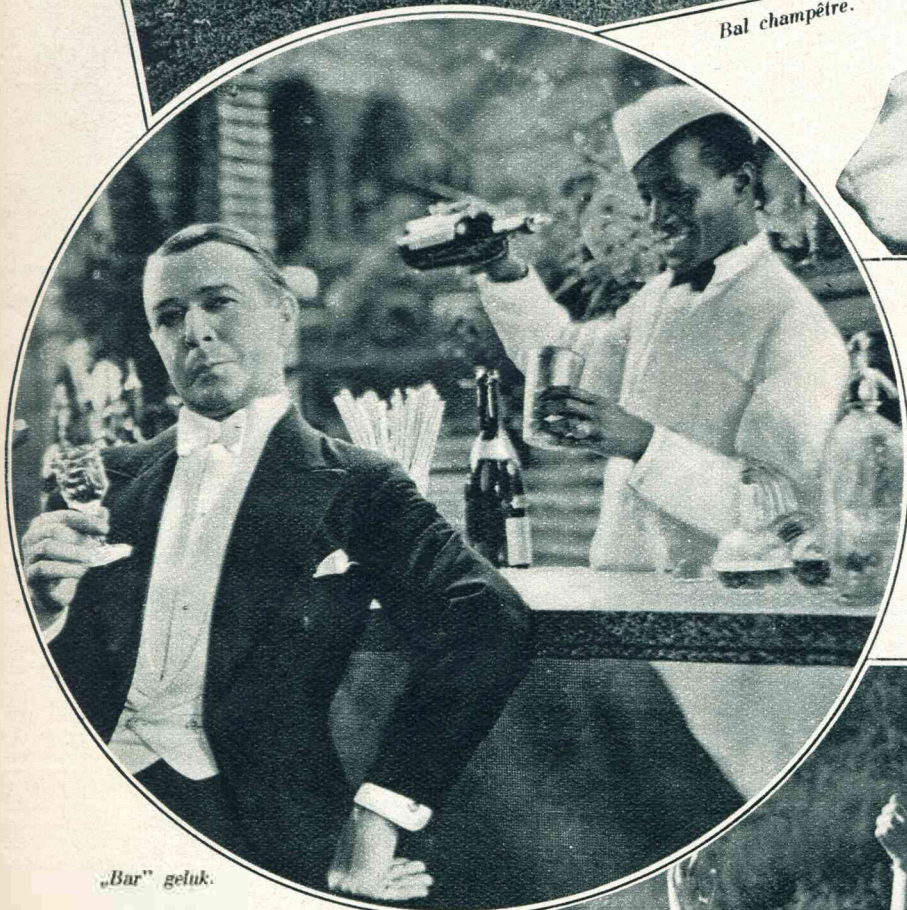
D.W.S. op eigen terrein met 1-2 door A.F.C. geklopt. Moment voor het doel der roodbaadjes. D.W.S. krijgt geen kans.

Bal champêtre.

De personificatie van alle oude dames: Adèle Sandrock

„Bar” geluk.

LIEFDE, SCHERTS EN ERNST

Een benijdenswaardige ontmoeting, of een minder benijdenswaardig, doch wel hartelijk vaarwel.

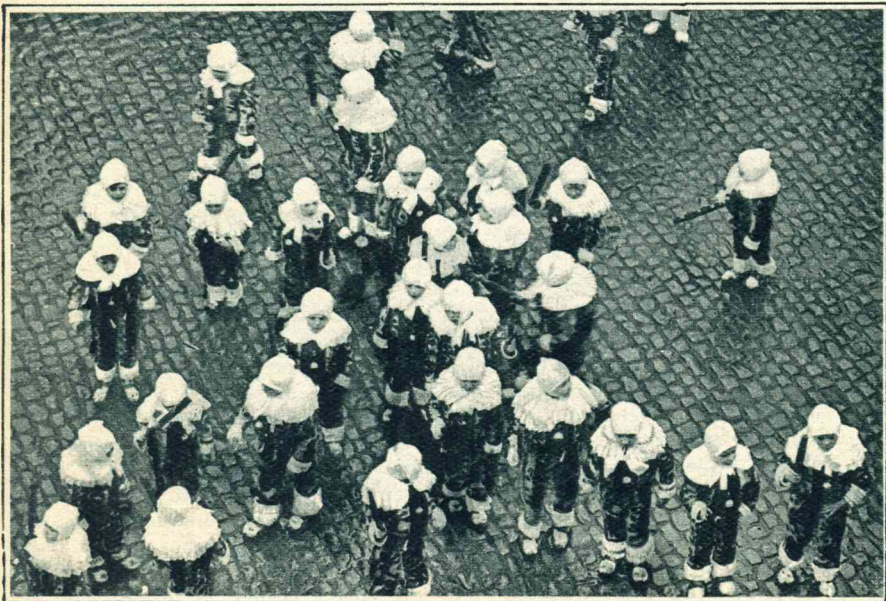
Eén blik op den titel, één blik op de foto's en de lezers zijn nieuwsgierig naar de geheimen van deze FIM film. Want wie even in zichzelf keert en een gedeelte van het legio aantal capriolen der liefde overweegt en vervolgens de ontelbare variaties der scherts beschouwt, zal, als hij daarenboven nog den ernst van den ernst beseft, graag willen weten, wat alzoo door dezen titel verborgen wordt gehouden. Als men dan weet, dat de uitvoering van de diverse rollen is opgedragen aan enkele prominente artisten als Adèle Sandrock, Charlotte Ander, Georg Alexander en Julius Falkenstein, dan lijdt het geen twijfel, of men kan zich bij deze rolprent amuseeren.

Carnavalsplaatjes

De mannen van het Zuid-Belgische dorpje Binche dragen in den carnavalsstijd een kostbaren hoofdtooi van echte struisveeren. De dragers zijn beroemd als de „Gilles van Binche”.

De dans der kleine Gilles op het marktplein te Binche.

**Verminderde koopkracht?
Wij houden er rekening mee!**

Op een drastische manier verlaagt SICKESZ zijn bekenden extra-zwaren 10-cents reep tot ZES cent! Dat is een prijsverlaging, die 1933's versmalde beurzen ligt. Naast den grooten reep blijft natuurlijk de zoo volkomen ingeburgerde 5-cents reep zijn plaats behouden! En ook de SICKESZ geschenken-wapentjes blijven geldig! Wie nu reepen koopt, koopt SICKESZ!

WINTER IN ZWITSERLAND

AROSA Sporthotel „Hof Arosa“

1800 Mtr.
boven zee

Het comfortabele Home voor den sportgast.
Centrale ligging. Stroomend water in alle kamers. Volledige pensionprijs Zw. Fr. 12.50

Abonneert U op DE STAD AMSTERDAM

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:

Centrale Adv.-afdeeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam“ à f 1.62⁵ per drie maanden 1) f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262

DE LAATSTE KANS

door

MORTIMER HEURTER

Sir Dickton liet teleurgesteld zijn kijker zakken. „Ik blijf erbij, „Courage” heeft alle eigenschappen van 'n goed renpaard, maar Peter is te zwaar voor hem. Minstens acht pond te zwaar, John.”

Zijn zoon knikte. „'t Is doodjammer, maar er is niets aan te veranderen. U weet, dat Peter alles heeft gedaan wat mogelijk was. Hij is echter aan zijn minimumgewicht. Misschien valt hij nog iets af voor de races, maar toch niet zooveel, dat het van invloed kan zijn op den uitslag.”

„Courage” kwam met matigen gang aandraven. Peter sprong af en schudde het hoofd. „Het gaat niet, vader. Ik voel in het zadel, dat hij tot veel meer in staat is. Mijn gewicht is zijn handicap. Maar we zullen het erop moeten wagen; op de renbaan zijn altijd nog wonderen mogelijk.”

Sir Dickton knikte zenuwachtig. „„Courage” is onze laatste kans, als hij er niets van terecht brengt, is 't gedaan.” Hij verliet de baan en begaf zich naar Newweather, den grootsten bookmaker van de Voorjaarsrennen.

„Is er belangstelling voor „Courage”, mister Newweather?”

De bookmaker grinnikte. „Zelfs voor geen penny, Sir. U kunt 25 tegen 1 krijgen, de laatste notering. Het paard is gehandicapt met zoo'n jockey; uw zoon weegt 'n pond of tien te zwaar.”

Sir Dickton verliet terneergeslagen het kantoor. Hij had op de prestaties van „Courage” zijn laatste hoop gesteld om een fortuin machtig te worden. De ups en downs van de beleggingsmarkt hadden hem in minder dan een jaar tijd geruïneerd en momenteel stond hij voor een failliet. Zijn laatste kans stond 25 tegen 1 genoteerd, een waardeering, die vrijwel overeenkwam met zijn eigen teleurgestelde verwachtingen.

„Hopeloos,” mompelde Sir Dickton en met loomen tred keerde hij terug naar de City.

„Dus je blijft erbij, dat het een fiasco wordt?” vroeg Tom Dickton zijn broer.

„Beslist!” antwoordde Peter. „„Courage” staat voor niets, maar hij moet bereden worden door 'n jockey van hoogstens vijftig kilo.”

„Vedergewicht,” mengde Mitzi Dickton zich in het gesprek.

Tom keek zijn jong vrouwtje glimlachend aan. „Als jij een man was...”

„Dan zou je vader wellicht ook niets van me willen weten,” viel zij hem in de rede. „Een circusman of 'n circusmeisje, ze staan beiden even hoog in zijn waardeering aangeslagen.”

„Niet kregelig worden, lieve,” vermaande Tom zacht. „We hebben moeder al voor ons gewonnen, vader zal zich vandaag of morgen ook wel met ons verzoenen.”

Mitzi schudde haar blondgelokt hoofdje. Zij was er lang niet van overtuigd, dat Sir Dickton zich in eigen oog nog eens zoo diep vernederen zou, dat hij een circusmeisje als zijn schoondochter erkende. De oude edelman had de huwelijksplannen van zijn zoon zelfs niet in overweging willen nemen. Hij had hem kort en goed voor de keus gesteld, zijn woord aan Mitzi te breken of voorgoed het huis te verlaten. Tom had na een zwaren strijd het laatste verkozen en sindsdien kende Sir Dickton zijn zoon niet meer.

Peter trommelde zenuwachtig met zijn vingers op tafel. „Het spijt me razend voor den ouden heer, hij heeft maandenlang gedroomd van een overweldigend succes. Misschien zou die droom verwezenlijkt zijn, als hij een anderen jockey had kunnen betalen. Maar hij vertrouwde op mij en daarenboven ontbraken hem de middelen voor vak-kundige training.”

Mitzi hoorde het gesprek zwijgend aan. Zij had een hekel aan Sir Dickton, omdat hij haar zoo minachtend bejegend had en toch had zij ook weer medelijden met hem, omdat hij Tom's vader was.

Terwijl Tom en Peter op de race ingingen, dacht zij ingespannen na. In haar hoofd was een plan opgekomen, dat haar niet geheel onuitvoerbaar voorkwam. Niet onuitvoerbaar, maar ook niet zonder gevaar. „Courage” was een wildeman, een samenstel van kracht, vuur en zenuwen. Een prachtpaard ongetwijfeld, dat echter een zorgvuldige training noodig had.

Glimlachend wendde zij zich tot Peter. „Wanneer is die race, dear boy?”

„Donderdag over een week, Mitzi; wou je haar bijwonen?”

„Misschien, als Tom het goedvindt,” antwoordde de jonge vrouw lachend.

Tom keek verbaasd op. „Ik dacht dat je niet van races hield, liefste?”

„Ik houd er ook niet van, ik noem het de paarden mishandelen. In een circus wordt hun intelligentie uitgebuit; dat hindert hen niet, maar op de renbaan put men hun krachten uit. Ik heb eenmaal de paarden aan den eindpaal zien aankomen. 't Is een afschuwelijk gezicht, het stuitte me tot in het hart. Maar voor deze gelegenheid wil ik me over mijn tegenzin heen zetten, ik zou „Courage” wel eens willen zien lopen.”

„Wel, je moogt gerust gaan, maar eisch niet, dat ik met je meega, ik loop niet graag de kans den ouden heer te ontmoeten,” bromde Tom.

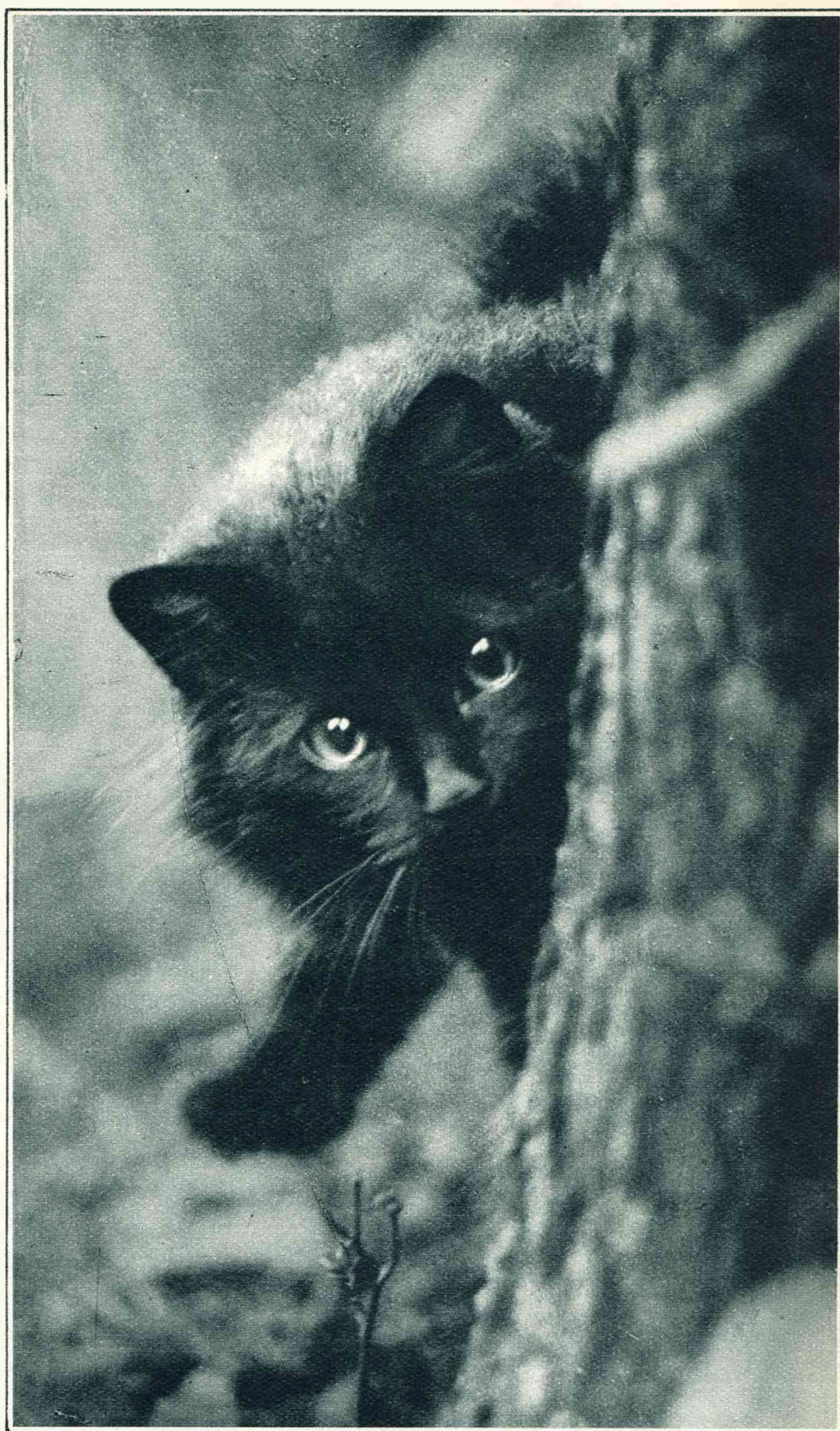
„Allright,” zei Mitzi en met schitterende oogen verdween ze naar de keuken.

Toen Peter een kwartier later Tom's bescheiden woning verliet, drukte Mitzi hem in de gang met een heimelijk knipoogje iets in de hand. Op straat zag hij, dat het een briefje was en tot zijn verbazing las hij het volgende:

„Old boy. Kom vanavond tegen acht uur even terug, ik wil je spreken over de race. Zeg tegen niemand iets, ook niet tegen Tom. Tot vanavond, Mitzi.”

„Waar een vrouw is, bestaat een geheim,” zei Peter spottend en zorgvuldig scheurde hij het briefje in kleine stukjes.

Reeds vroeg in den morgen trokken de toeschouwers in drommen naar de renbaan. Book-

Zouden ze...?

makers van allerlei stand — tip-top gentlemen met dikke sigaren en diamanten ringen, zoowel als poover gekleede scharrelaartjes — bewogen zich zenuwachtig tusschen de rijen door en maakten de laatste noteringen bekend. „Courage” stond genoteerd op 1 tegen twintig, voor placeering op 1 tegen acht.

Sir Dickton had zich met roekeloozen moed vastgeklemd aan wat hij zijn laatste kans noemde. Hij had alles op zijn eigen paard gezet, tengevolge waarvan de notering tot 1 tegen 18 was opgelopen.

Hij stond met zijn zoon John naar het gewoel te kijken en wachtte ongeduldig het oogenblik af, waarop de paarden zouden worden voorgebracht. Een bel riep de jockey's samen om te worden gewogen.

„Peter,” wees Sir Dickton zijn zoon aan. Hij werd plotseling opmerkzamer en stiet John tegen den arm. „Kijkeens, wat loopt hij vreemd, hij danst als het ware naar de schaal toe.”

„Inderdaad, vreemd,” bevestigde John, het zwart-rood gekleurde kruis van Peter in het oog houdend. Peter stapte van de schaal af en bijna terstond werden de paarden voorgebracht. De jockey's stegen op en wachtten het sein voor den start af. Sir Dickton zag duidelijk hoe zenuwachtig „Courage” was. Hij stond te trillen op zijn beenen, doch Peter zat rustig in het zadel, als had hij plaatsgenomen op een stoel.

De bookmakers riepen de laatste noteringen af. „Courage” had zijn oude waardeering behouden, de prijzen van de andere paarden waren daarentegen allemaal gestegen, sommige zelfs tot 1 tegen drie.

„Daar gaan ze, vader,” waarschuwde John opgewonden. Alle paarden hadden een goeden start. Er werd een steeplechase met acht hindernissen gereden en reeds bij de eerste viel er een paard uit.

„Courage” was vijfde en hij kwam gemakkelijk over de hindernis heen.

„Prachtig!” mompelde sir Dickton bewonderend. Peter scheen aan het zadel te zijn vastgegroeid. Diep over den nek van het paard heengebukt, met de zwart-rood gestreepte pet tot bijna over de oogen getrokken, scheen hij „Courage” te hebben beziel met zijn eigen wil om tot elken prijs te winnen. Voor de derde hindernis was hij vierde en de lungers, die de race opgewonden bespraken, begonnen hem wat meer opmerkzaamheid te wijden.

Bijna op de helft van de baan was „Courage” derde. Sir Dickton wist dat thans het kritieke moment was aangebroken. Het te zwaar belaste paard moest reeds vermoeid zijn en het zou nu langzaam afzakken naar de vierde en vijfde plaats, om misschien als laatste aan te komen.

Het opgewonden publiek applaudisseerde bij elke hindernis die genomen werd; de kreten die paard en ruiter moesten aanmoedigen waren niet van de lucht en de bookmakers stonden te dansen van opwindning. „Courage” vloog over de baan. Hij vertoonde nog geen tekenen van vermoeidheid en hij nam de zesde hindernis met een gemak alsof het zijn eerste was.

Sir Dickton stond zenuwachtig toe te zien. In plaats dat hij afzakte liep „Courage” zienderoogen op zijn voorgangers in.

„Twee, hij is twee, vader,” schreeuwde John, buiten zichzelf van opwindning. Het publiek begon zich aan te stellen als een gek, het geheel onverwachte verloop van de race bracht iedereen in een toestand van verbijstering. „Courage,” een onbekend paard, kampend met den favoriet, waaraan men algemeen de overwinning had toegekend.

Het was een nooit vermoede sensatie.

Bij het nemen van de zevende hindernis was „Courage” nog slechts een lengte achter. Peter had nog geen enkele maal de zweep gebruikt, maar nu tikte hij het paard even in den hals. Die lichte aanraking was voldoende om hem tot het uiterste aan te sporen. Als een wervelwind stormde hij over de baan, den favoriet opzij en eindelijk een kop-lengte voorbij loopend.

Sir Dickton geloofde zijn oogen niet. Hij had Peter nog nooit zoo zien rijden. Met ijzeren hand had hij het paard in bedwang en zijn lichaams-gewicht scheen „Courage” absoluut niet te hinderen. Zelfs leek het hem toe dat Peter niet in het zadel zat, doch dat hij boven den rug van het paard meezweefde.

De laatste hindernis was een heining. „Courage” liep een heele lengte voor toen hij den sprong nam. Hij ging, onder den druk van Peter's knieën, rustig en gemakkelijk omhoog, zweefde een oogenblik en kwam zonder een enkele fout met zijn pooten op den grond.

Het publiek uitte zijn bijval en enthousiasme in een soort gebrul, dat in een eindeloos gejuich overging. Peter galoppeerde rustig naar de finish; de favoriet was voor de schutting blijven staan en de overwinning was aan „Courage”....

Het gejuich verdubbelde, toen Peter bij den eindpaal zijn paard inhield. De juryleden en de lungers waren de eersten die hem feliciteerden. Met een zwakke beweging gaf hij hun de hand, blijkbaar had de rit ook van hem het uiterste gevergd.

Sir Dickton stond verwaasd te kijken. Zijn laatste kans had hem niet in den steek gelaten, dank zij zijn zoon had hij een fortuin gewonnen. Hij kon zich het feit nog niet goed indenken en eerst toen zijn kleuren aan den vlaggemast omhoog gingen, greep hij John bij den arm.

„Gewonnen, we zijn gered,” liet hij zich schor ontvallen. Hij had geen aandacht meer geschonken aan Peter, maar John des te meer. Hij zag zijn broer afstappen en wankelen en plotseling ontsnapte hem een flauwe kreet.

„Peter, hij valt....”

Sir Dickton werd doodsbleek en rende naar den

paddock. Peter werd haastig opgenomen en in een van de kleedkamers gedragen. Sir Dickton drong door het publiek heen en ging angstig de kleedkamer binnen.

„Het is niets, hij komt al bij; de inspanning heeft hem slechts een oogenblik het bewustzijn doen verliezen,” hoorde hij iemand zeggen. Hij verhief schor zijn stem: „Ik ben zijn vader, ik zal wel voor hem zorgen; wil iemand even een dokter waarschuwen?” bracht hij moeilijk uit.

De menschen verlieten schoorvoetend het vertrek. Sir Dickton naderde den ruststoel en boog zich over zijn zoon heen. Hij werd plotseling doodsbleek en deinsde even terug.

„U.... u.... bent u....?” stamelde hij verbijsterd.

„Ja, ik ben het.... Tom's circusmeisje....” antwoordde Mitzi met flauwe stem.

Sir Dickton boog het hoofd. Hij begreep alles en een brandende schaamte steeg hem naar het gelaat.

„Waarom.... waarom heeft u uw leven voor mij gewaagd?” hernam hij.

Om Mitzi's mond trok een flauw glimlachje.

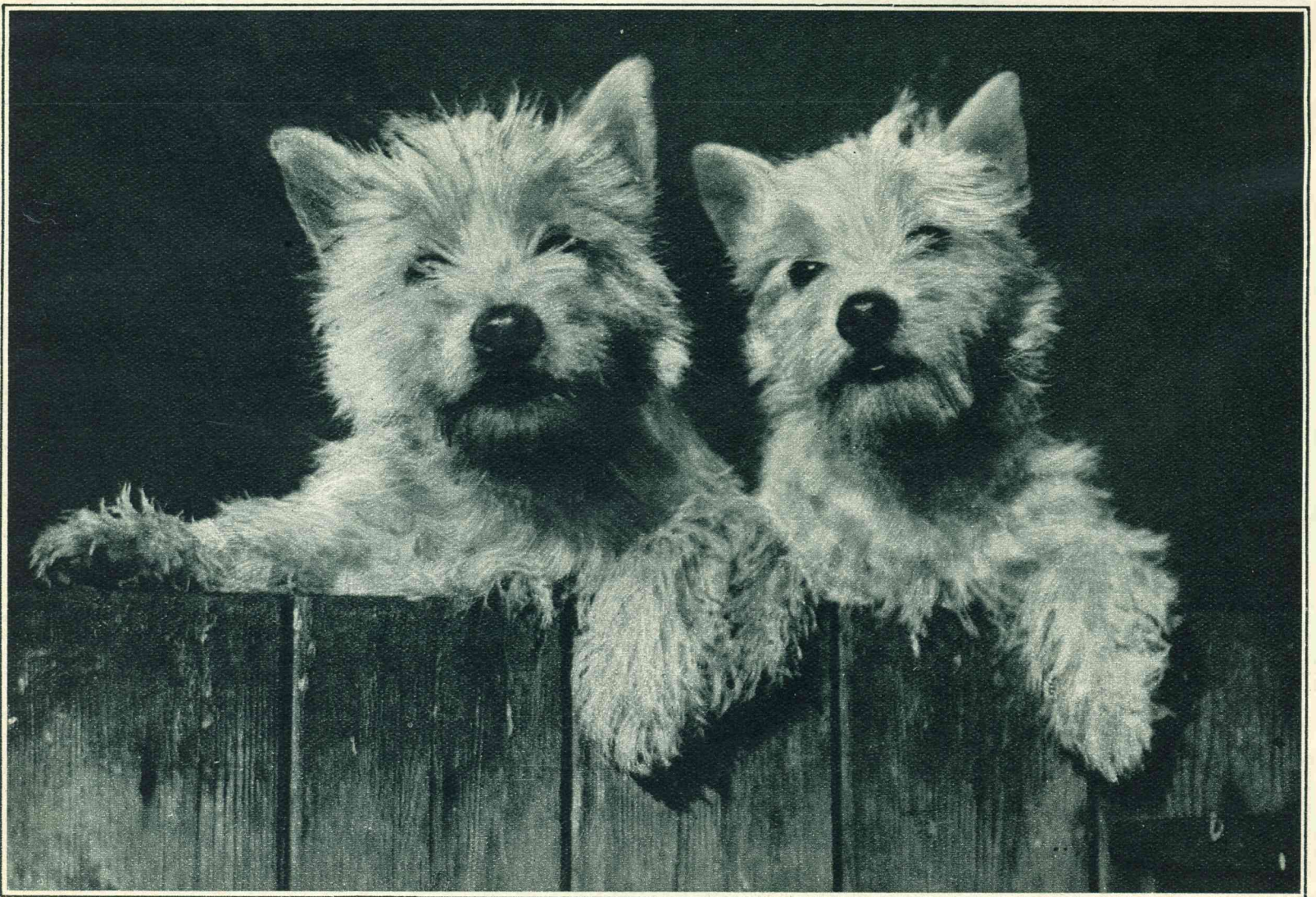
„Ik hoorde van Peter dat de zaak hopeloos stond. Toen nam ik een besluit. Het was uw laatste kans, vernam ik, en het was tevens mijn laatste kans. Tom had verdriet omdat u hem verstooten had en....”

Een kort gebaar onderbrak haar. „U zegt dat het ook uw laatste kans was; wat bedoelt u daarmee?” vroeg hij geschokt.

„Ik beschouwde het als de laatste kans om u met ons huwelijk te verzoenen,” antwoordde Mitzi zacht.

Sir Dickton keek haar ontroerd aan. Zijn trots brak en met een beschaamden glimlach knielde hij bij haar neer. „Verzoend.... verzoend, dat ben ik, lief kind. En dat zou ik nu ook zijn als je geen fortuin voor me gewonnen had. Ik vraag je vergeving; je zult evenmin als ik in de laatste kans worden teleurgesteld.”

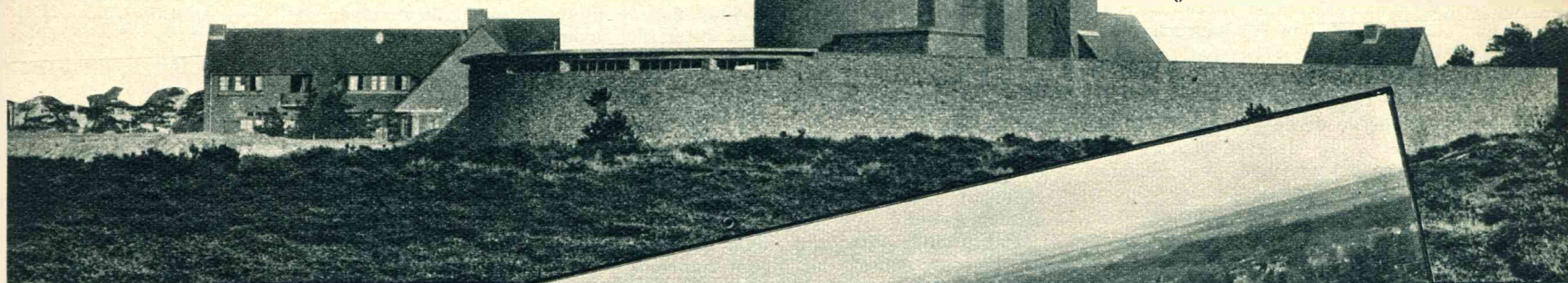
En zich over haar heenbuigend, kuste hij het eerst zoo geminachte circusmeisje bijna eerbiedig op het voorhoofd.

Zullen we ?

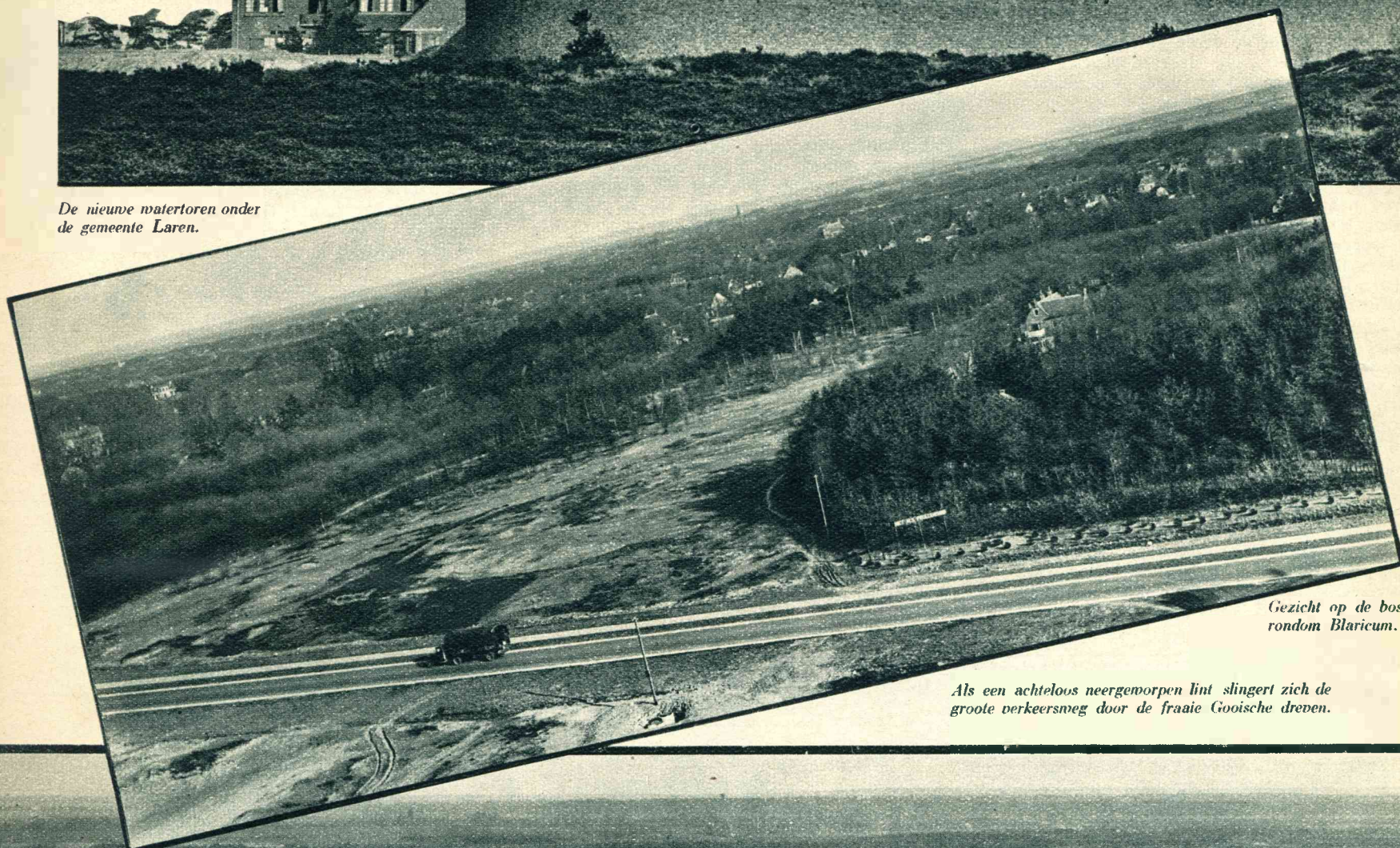
HET GOOI

IN
VOGELVLUCHT

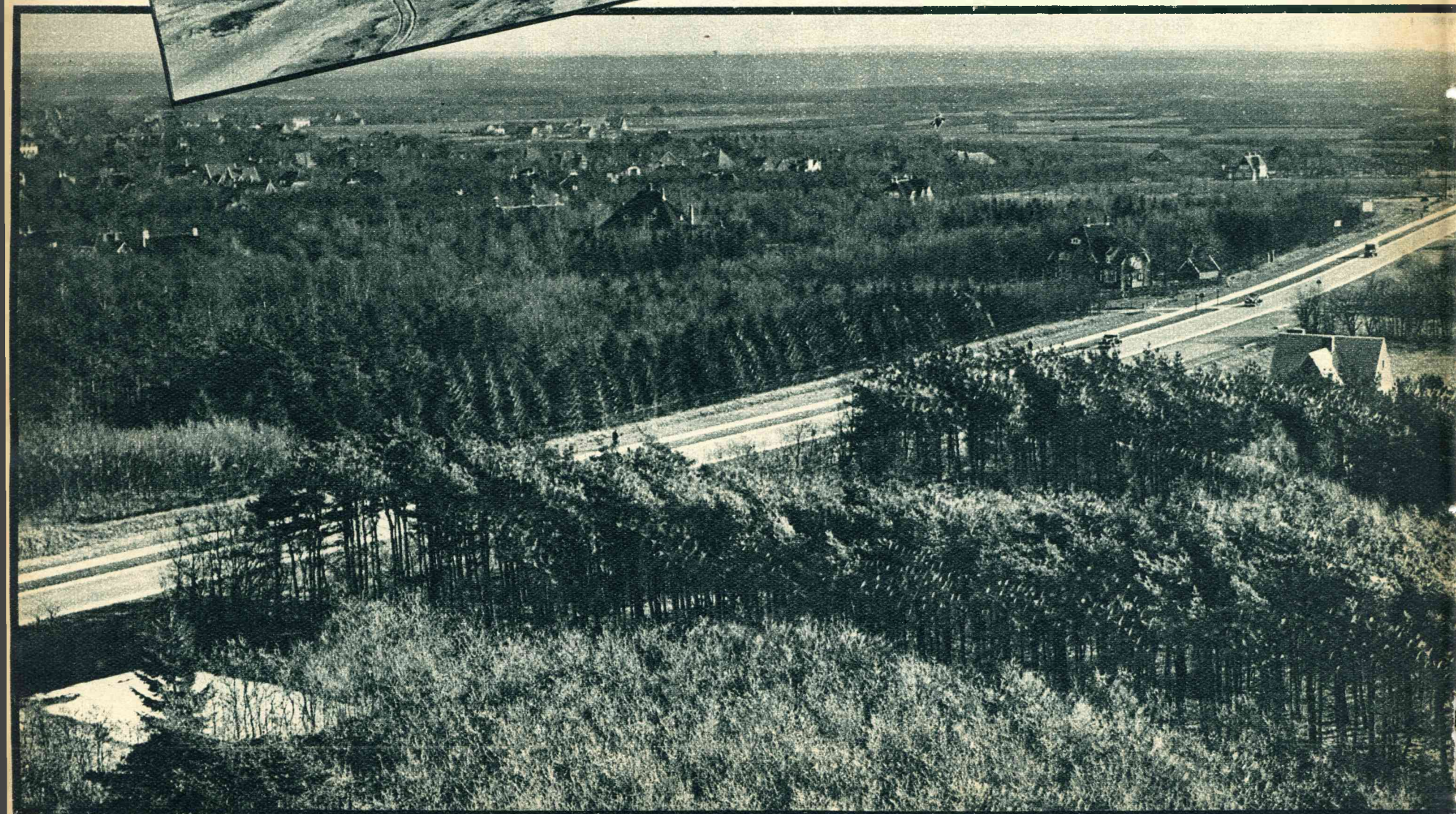
*De nieuwe watertoren onder
de gemeente Laren.*

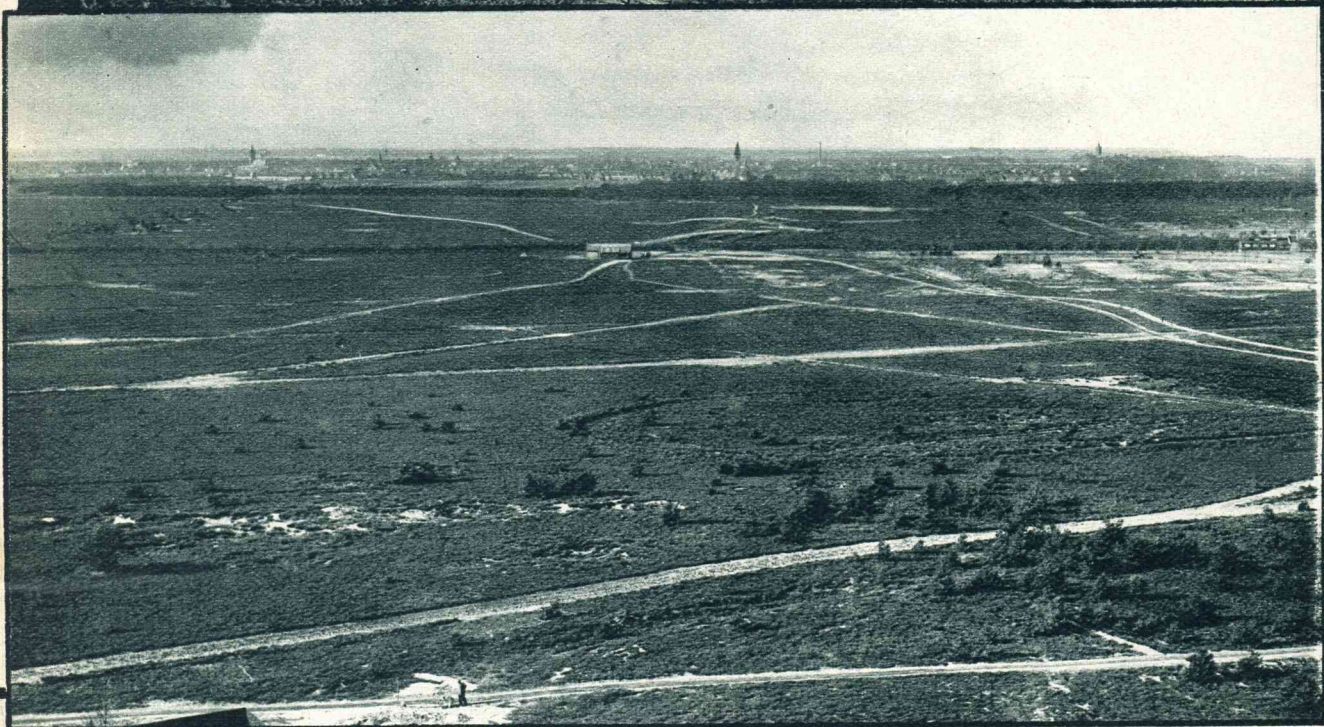
Rechts van den grooten verkeersweg, die naar Amersfoort leidt, en de Oostelijke provinciën met de hoofdstad verbindt, verrijst de nieuwe toren van 't Provinciale Waterleidingsbedrijf, meer dan dertig meter hoog, en gebouwd onder architectuur van Wouter Hamdorff. Wondermooie vergezichten openen zich wanneer men staat op den trans van dit stoere gebouw. Toen de nevel optrok, slaagde onze fotograaf erin een serie bijzonder fraaie opnamen te maken, welke de wijde schoonheid van 't Gooische landschap wel bijzonder goed tot haar recht laat komen.

*Gezicht op de bosschen
rondom Blaricum.*

*Als een achteloos neergeworpen lint slingert zich de
grote verkeersweg door de fraaie Gooische dreven.*

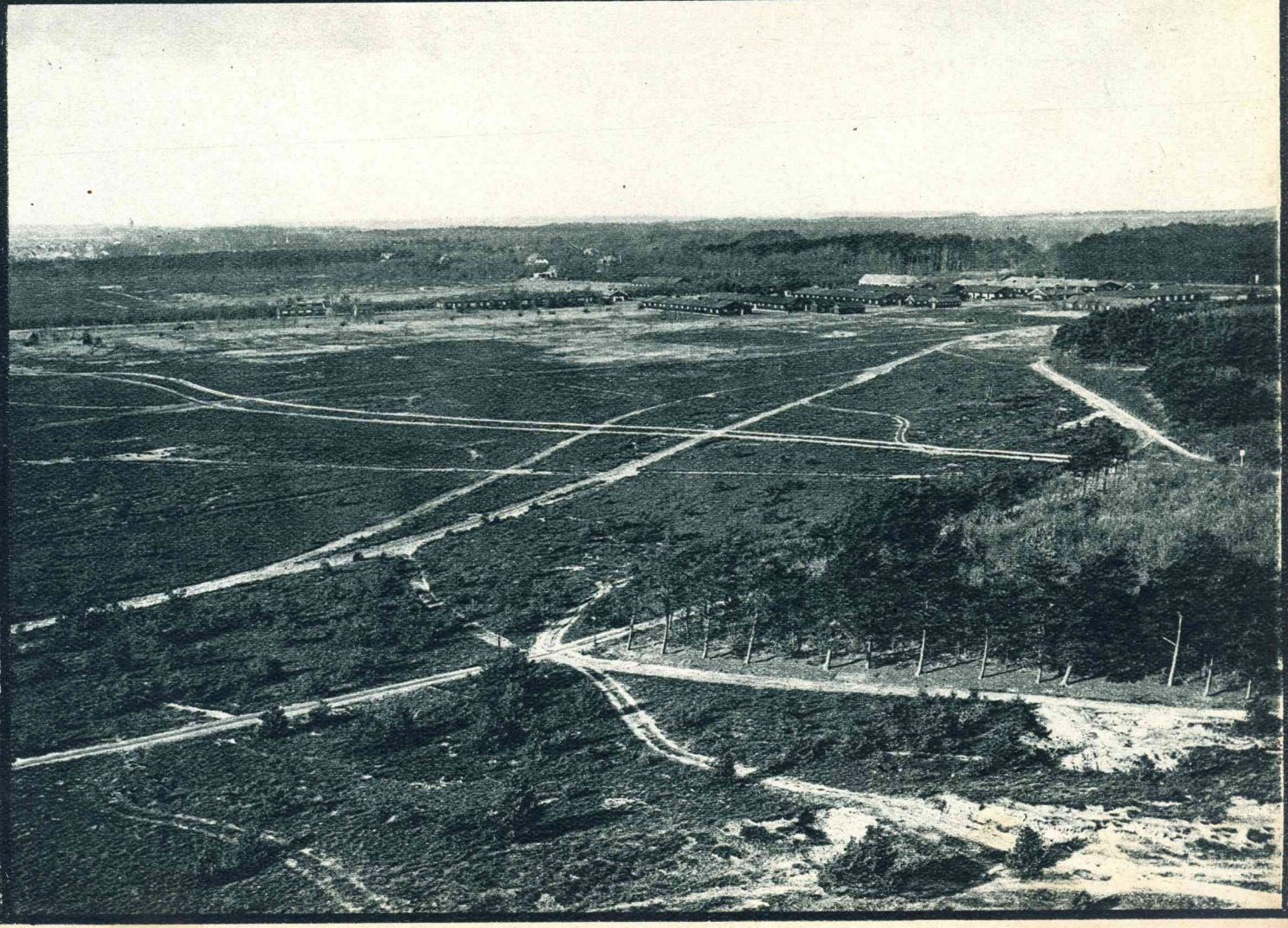
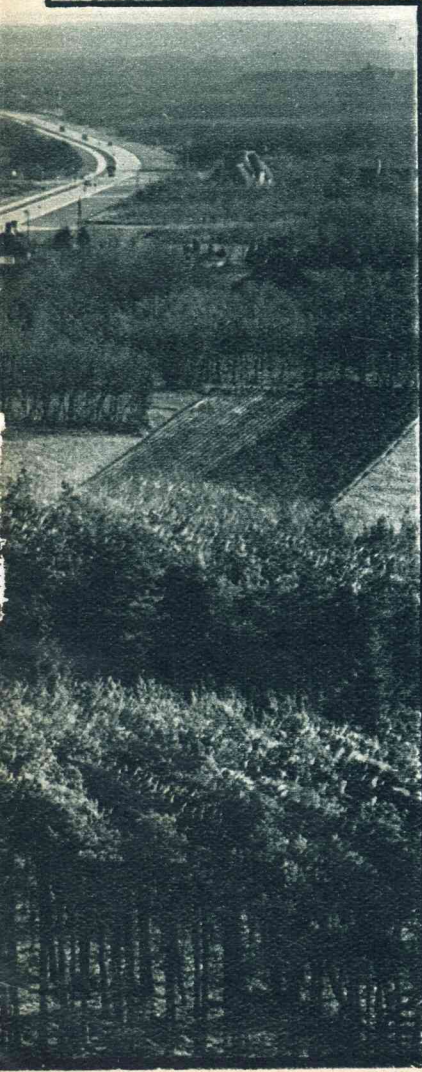

Gezicht op Laren en omgeving.

Voetpaden en fietspaden
slingeren zich over de
vlakte. Op den achter-
grond de torens van
Bussum en Naarden.

De Larensche heide, met
rechts het militaire kamp.

LANGS DEN STEILEN RUG
VAN DE BIANCOGRAT
IN DE BERNINA-ALPEN